

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Η
ΖΟΥΓΚΛΑ
ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΖΕΤΑΙ

Δοχ.

2

24

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΑΙΝΤΖΕΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Η άμαζονα καταλαβαίνει πως ό,τι και να πησ' αυτόν τον άνθρωπο, θα χάσει τα λόγια της. Κάνει λοιπόν απότομη μεταβολή και θγαίνει από το δωμάτιο.

Μία ώρα αργότερα, ντυμένη μ' ένα απλό μαύρο φόρεμα, βρίσκεται έξω από την πόρτα του μεγάρου του Δόν Έστεμπάν. Λέει τ' όνομά της και ζητάει να μιλήσει στον Διοικητή. Σε λίγα λεπτά όμως, ο άγγελιαφόρος επιστρέφει άπρακτος.

Ο Δόν Έστεμπάν έχει παραγγείλει κατά λέξι, πως ερνεύεται να δεχθή την κόρη ενός προδότη!

Με τα δημοφα μάτια της γεμάτα δάκρυα, επιστρέφει στο πανδοχείο που έχει εγκατασταθή πρόχειρα. Εκεί την περιμένουν ο Τιμ Ντόναχιου κι' ο μικρός Ινδιανάκος Τίν-Τίν.

Το ξοβόμαλλο παλληκάρι προσπαθεί να κρύψει τον θυμό του, μαθαίνοντας τα άπελπιστικά νέα. Της σφίγγει το χέρι λέγοντας:

— Μη χάνεις το θάρρος σου, Λορίτα. Έχουμε δυο δλόκληρες μέρες μπροστά μας!

Κι' αλήθεια: είναι τόσο θερμό το βλέμμα του και υπάρχει τόση αποφασιστικότητα και πεποίθηση στη φωνή του, που η δύστυχη κοπέλλα νοιώθει κάποια κρυφή έλπίδα να τρυπήνη στην καρδιά της.

Ο ΕΛ ΤΙΓΚΡΕ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ

ΜΙΣΗ ώρα κράτησε η παρακολούθηση μέσα στη νύχτα. Ο Τιμ Ντόναχιου έχει πάρει ξο πίσω τον άνθρωπο από το κέντρο του Σαντιάγκο και τώρα βρίσκονται και οι δύο μέσα στο δάσος του Πουέρτο Ντιάζ, χωρίς ο άλλος να αντιληφθή την παρουσία του.

Περιμένουν και οι δύο κάτι. Ξαφνικά, ο Τιμ ανακιριτάει. Από μακριά ακούγεται ένας ακαθόριστος θόρυβος, που πλησιάζει. Γρήγορα ξεκαθαρίζει. Είναι ποδοβολητό αλόγων. Περιούν πέντε λεπτά.

Ο Τιμ Ντόναχιου περιμένει ακίνητος, επάνω στη σέλλα του Άράπη. Τα άλογα έχουν πλησιάσει πάσα πολύ. Είναι δύο άλλα άπαογει μόνο ένα καθαλλάρης. Σέρνει πίσω του το δεύτερο άλογο, χωρίς αναβάτη. Είναι μόνυ φορτωμένο με κάτι πράγματα, που δεν μπορεί άκμα να τα διακρίνη ο ήρωάς μας.

Ξαφνικά το μισοφέγγαρο ξετρυώνει πίσω από τα σύννεφα κι' ο άγνωστος καθαλλάρης σταιματάει μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα άπ' το σημείο που είναι κρυμμένος ο Τιμ. Καθώς στρέφει το κεφάλι του προς το δάσος, το πρόσωπό του φωτίζεται από το φεγγάρι. Τα χέρια του παλληκαριού σφίγγουν άβελα τα χαλινώρια. Τα μάτια του αστράφτουν.

Η μορφή του άγνωστου καθαλλάρη, είναι σκεπασμένη με μία μαύρη μάσκα. Και σ' δλόκληρο το κοστούμι του και πάνω στις ράχες των δυο αλόγων, γυαλίζει ένα στρώμα από λεπτή άμμο, που δείχνει πως έχουν έρθει από την έρημο...

— Άργησες, Έλ Τίγκρε!, του λέει άυστηρά ο πρώτος καθαλλάρης.

— Είχαμε μετελάδες!, άποκρίνεται ο μασκοφόρος με τραχειά άλλα παράξενα ειρωνική φωνή.

— Το ξέρω!, άποκρίνεται σκληρά ο άλλος. Κι' άφήσατε μάλιστα να σάς ξεφυγουν τρία μυζιάρικα, μες άπ' τα χέρια σας! Έφτασαν σήμερα το πρωί!

Ο πρώτος ανασηκώνει τους ώμους.

— Άφου πρόκειται για μυζιάρικα, τι σας πειράζουν; λέει. Τους έσωσε μία άμμοθουέλλα, αλλοίως δεν θάφταναν ποτέ! Και πάλι έπρεπε να τους βρούμε! Όμως, να με πάρη και να με σηκώση, λές και άνοιξε η έρημος και τους κατάπτε! Σίγουρα θ' άλλαξαν πορεία και γι' αυτό έφτασαν κι' έτσι άργά.... Ένα από τα τρία μυζιάρικα, σεινόρ, θά πρέπει να είναι πραγματικός διάβολος! Νά τό... προσέχετε!

— Εύχαριστώ για τη συμβουλή!, άποκρίνεται με θυμό ο άλλος. Άν έκανες σωστά τη δουλειά σου, δεν θά χρειαζόταν να προσέχουμε τίποτα! Τάφερες!

Ο μασκοφόρος στρώνει το φορτωμένο άλογο μπροστά, παραδίνοντας το στον δεύτερο καθαλλάρη. Αϊτός ο τελευταίος έχει συνεχώς την πλάτη του γυρισμένη στον Τιμ.

— Δυο κιβώτια!, ξαναλέει ο μασκοφόρος.

— Μόνο δυο κιβώτια!.....

— Τα έσδα λιγοστεύουν!, άπαντά ο μασκοφόρος. Λίγοι τελμούν να τρυπήσουν στην έρημο τώρα πιά. Κι' όπως πάμε, σε λίγο δεν θά πετάη κοινάνα!

— Τότε, δεν θά σε χρειάζομαι άλλο, Έλ Τίγκρε! Άν όμως η έρημος άποδοίσει, μπορείς να κάνης έπιδρομές στα γύρω χωριά!

— Τόχα στον νου μου, σεινόρ!, άποκρίνεται ειρωνικά ο ληστής. Πρέπει όμως, να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες, πάνω σ' αυτό!

— Που καλά... Την έπομένη φορά που θάρθης.... Δίνε του τώρα και φρόντισε ναχης φτάσει στην έρημο, πριν άπ' το ημέρωμα.

Ο μασκοφόρος ετοιμάζεται να ξεκινήση κιόλας. Την ίδια στιγμή όμως, μία φωνή που ακούγεται πίσω τους, τους καρφώνει και τους δυο άκίνητους:

— Μία στιγμή, Έλ Τίγκρε! Κι' εσείς, σεινόρ! Άκίνητοι!

Στρέφουν μαρμαρωμένοι και βλέπουν ένα νεαρό ξοβόμαλλο άγόρι, να τους σημαδεύη με δυο αστραφτερά κόλτες. Στέκεται όρθιος απέναντί τους, με την πλάτη άκουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρο.

— Κατεβήτε άπ' τ' αλογά σας!, διατάζει με ψυχρή φωνή, Γήγορα!.....

Ο Έλ Τίγκρε, βλέποντας πως έχουν να κάνουν ο ένας έρηβο, θγαίζει ένα θυμωμένο μουγγριτό. Γέρνει απότομα το κορμό του επάνω στο άλογο και το χέρι του τραβάει αστραπιαία ένα περίστροφο, από τη θήκη της μέσης του. Δεν προλαβαίνει όμως να πατήση τη σκανδάλη. Βλέπει μία λάμψη. Άκούει μία βροντή και καταλαβαίνει πως το πιστόλι φτερουγίζει από τα δάχτυλά του, που καινε!

Γευρλώνει τα μάτια πελώρια άπ' την έκπληξη, κοιτάζοντας το παλληκάρι.

Ο Τιμ φυσάει άδιάφορα την κάνη του κόλτ και ξαναλέει:

— Κατεβήτε από τα αλογά σας!

Διστάζουν. Έπειτα, πρώτα ο ένας κι' έπειτα ο άλλος ξεπεζεύουν και... πέφτουν κι' οι δυο μαζί μπρούμυτα, ενώ όπλα κάνουν την εμφάνισή τους στα χέρια τους. Πυροβολούν ταυτόχρονα άλλα ο Τιμ Ντόναχιου βρίσκεται κιόλας πίσω από τον

Τὰ ψάρια στή στεριά

ΛΑΧΑΝΙΑΣΜΕΝΟΙ κι' ἀλαφιασμένοι ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τοίχλ φθάνουν στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ἐκτός τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ἀντικρύζουν ἐκεῖ καὶ τὸν Ζαντόβ καὶ τὴ Ζάμπα.

Ὁ Σουβλερομύτης καὶ ἡ Χοντρή εἶναι τόσο ταραγμένοι πού λέξι δὲν μποροῦν ν' ἀρθρώσουν:

— Στὴ... στὴ με... με... μεγά... μεγάλη Λι... Λι...

— Μὰ τί πάθατε, παιδιά; τοὺς ρωτᾷ ὁ Ταρζάν. Ἐσεῖς τρέμετε σὰν ψάρια στή στεριά!

Οἱ γλώσσες καὶ τοῦ Κακαράκ καὶ τῆς Τοίχλ λύνονται ἀπότομα.

— Μπράβο, τὸ βρήκες!, κάνουν, σχεδὸν ταυτόχρονα, κι' οἱ δύο μαζί.

— Τί βρήκα; ἀπορεῖ ὁ Ταρζάν.

— Αὐτὸ πού εἶπες!, τὸν πληροφορεῖ ὁ Σουβλερομύτης.

— Διπλαδὴ;

— Καλὲ τὰ «ψάρια στή στεριά», ἀφεντάκο μου! Μονάχος σου τὸ εἶπες καλέ!, τοῦ νάνει ἡ Χοντρή.

— Ναί! Τὰ «ψάρια στή στεριά», καλὰ σοῦ λέει ἡ Ἐφτάζυμη!, μурμουρίζει κι' ὁ Κακαράκ.

Ὁ Ταρζάν θυμῶνει:

— Ἐπὶ τέλους: Τί ἤρθατε νὰ μᾶς πῆτε: Πῶς... τρελλαθήκατε;!

— Δὲν... δὲν τρελλαθήκαμε, κάνουν κι' εἰς δύο μαζί!

Ὁ Ζαντόβ κουνάει μὲ οἶκτο τὸ κεφάλι του:

— Ποίος τρελλὸς παραδέχεται τὴν τρέλλα του...

Τώρα σπκῶνεται ἡ Ζάμπα. Πλσιάζει τὰ δύο παιδιά:

— Ἀφῆστε τ' αὐτά, τοὺς λέει. Γιὰ νὰ σᾶς βλέπουμε τόσο ταραγμένους, κάτι φοβερὸ θὰ συμβαίη. Μιλήστε λοιπὸν καθαρά. Τί τρέχει;

— Τὰ ψάρια στή στεριά!, ἐπιμένει ὁ Κακαράκ.

Ἡ Τοίχλ ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ:

— Καλὲ μὴν τὸν ἀκοῦτε τὸν ζουρλό. **Ναί** μὲν τὰ ψάρια στή στεριά, πλὴν ὅμως οὔτε πόδια ἔχουνε γιὰ νὰ τρέχουνε, οὔτε καρῶλια γιὰ νὰ τσουλᾶνε!

— Ἀκριβῶς!, συμπληρώνει ὁ Σουβλερομύτης. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ κάνω πιὸ λιανὰ, θὰ σᾶς...

Μὰ δὲν προφθαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὰ λόγια του. Ὁ Ζαντόβ, πού στὸ μεταξύ ἔχει σπκῶθῃ ἀπὸ τὴν πέτρα πού καθότανε, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν σπκῶνει ψηλά. Κι' ἐτοιμάζεται μὲ μιὰ κλωτσιά του στὰ

πισινά, νά τόν κάνη... πύραυλο καί δορυφόρο!

— Άμάν, αδερφέ μου!, τοῦ κάνει ὁ Κακαράκ. Παράτα με, Ζαντοβάκο μου, καί θά σᾶς τὰ πῶ ὅλα!

Ἄς ἔλληνας τὸν παρατάει κάτω:

— Λέγε, λοιπόν! Λέγε, θάκα!...

Καί ὁ κωμικοτραγικός «Παλνάτος τῆς Ζούγκλας» ἀρχίζει:

— Περί τὰ «ψάρια στή στεριά» πού σᾶς λέγαμε, δὲν ἦτο ἐκ τοῦ ὅτι ...λασκάρισε ἡ θείδα μας. Ἄλλὰ ἐκ τοῦ ὅτι τὰ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας καί...

Ἄς Ζαντόβ κάνει μιὰ κίνησι νά τόν ξαναρπάξη ἀπὸ τὸ λαιμὸ.

Γιὰ νά τόν σώσῃ ἡ Τοίχλ συνεχίζει ἐκεῖνη:

— Ἄχ, καλὲ ἀφέντες μου: Μεγάλο κακὸ θά γίνῃ ἐπὶ τῆς Ζούγκλας. Γιὰ νά ρθοῦμε ἐδῶ, περάσαμε ἐκ τῆς μεγάλης Λίμνης. Εἶδαμε τὰ νερά τῶν ὑδάτων τῆς ν' ἀνασπλεύουν ἄνευ νά φυσῇ ἀήρ. Καί τὰ ψάρια τῆς λιμνός, μικρὰ καί μεγάλα, νά πηδᾶνε ἐκ τοῦ ὕδωρ στή στεριά! Νὰ σπαρταρᾶνε ὀλίγον ἐπ' αὐτῆς καί νά σκᾶνε ἐξ ἀσφυσίας!

Πολὺ ἀνήσυχος τώρα ὁ Ταρζάν ρωτᾷ τὰ δυὸ παιδιά:

— Λέτε ἀλήθεια; Πραγματικά εἶδατε τὰ ψάρια τῆς λίμνης νά πηδᾶνε ἐξω στή στεριά;!

— Αὐτὸ δὲν σᾶς λέμε τόση ὥρα, χριστιανέ μου; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Κακαράκ.

Καί προσθέτει μὲ ἀγανάκτησι:

— Μὰ τόσο μπουνταλάδες εἰσαστε, μετὰ συγχωρήσεως;!

Ἄς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει τώρα στοὺς δυὸ συντρόφους του:

— Κακὸ σημάδι αὐτό!, τοὺς λέει. Κάποια μεγάλη συμφορὰ περιμένει τῆ Ζούγκλα.

— Δηλαδῆ; κάνει χαμένα ἡ Ζάμπα.

— Δὲν ξέρω... Ὅμως τὸ καλύτερο πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι νά τρέξουμε ἀμέσως στή λίμνη. Νά δοῦμε καί μὲ τὰ μάτια μας αὐτὰ πού λένε τὰ παιδιά!

— Πᾶμε, συμφωνοῦν ὁ Ζαντόβ καί ἡ Ζάμπα.

— Καί δὲν πᾶμε κι' ἐμεῖς, λέει ὁ Κακαράκ στήν Τοίχλ. Πρὶν, πού θρυσκόμαστ' ἐκεῖ, μόλις εἶδαμε τοὺς ψάρακες νά ξεπετιοῦνται στή στεριά, τρομάξαμε καί τὸ θάλαμε στὰ πόδια. Τώρα θά μείνουμε ν' ἀνάψουμε φωτιά. Νά «τοὺς» ψῆσουμε στή σάρα! Νά τοὺς χλαπαχλοπίσουμε!

Καί ἀκολουθοῦν τοὺς τρεῖς μεγάλους συντρόφους τους.

Ἄς, δὲν ἀργοῦν νά φθάσουν στήν ὄχθη τῆς μεγάλης καί θαθεῖας λίμνης.

Καί τότε τὰ μάτια τῶν τριῶν συντρόφων ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

Ἄς «σεισμός» καί τὸ «ἠφαιστειο»

ΤΩΡΑ, ὄχι μονάχα τὰ ψάρια τῆς λίμνης, μὰ καί οἱ κροκόδειλοι καί οἱ τεράστιες νεροφίδες ἔχουν ἀρχίσει νά θγαίνουν ἐξω ἀπὸ τὰ θολὰ γαλανοπράσινα νερά. Καί νά σέρωνται στὶς ὄχθες σὰν ζαλισμένα. Ἄνικανα πιά νά ἐπιτεθοῦν καί νά κάνουν κακὸ.

Ἄς Ταρζάν, μὲ τὴ μεγάλη πείρα πού ἔχει, γνωματεύει:

— Ὅλ' αὐτὰ τὰ παράξενα σημάδια δείχνουν αὐτὸ πού ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή φοβήθηκα...

— Τί; ρωτᾷ περιέργη ἡ Ζάμπα.

— Τὸ πῶς πολὺ γρήγορα θά γίνῃ, ἐδῶ στή Ζούγκλα ἕνας τρομακτικὸς σεισμός! Ἄς εἶναι εἰς αὐτὸν καί τὰ θεόροτα δέντρα θά ξεριζώσῃ καί θά σωριάσῃ κάτω!...

Συμφωνῶντας ὁ Ζαντόβ συμπληρώνει:

— Ἄς εἶναι... Πολὺ φοβᾶμαι ὅμως πῶς ὁ σεισμός δὲν θάρηθῃ μόνος του. Θά συνοδεύεται καί μὲ φοβερὴ ἔκρηξι ἠφαιστείου κάπου μέσα σ' αὐτὴ τὴ λίμνη.

— Δηλαδῆ; κάνει περιέργη πάλι ἡ Ἐλφινίδα.

Ἄς μελαχροινὸς νέος τῆς ἐξηγεῖ:

— Πρὶν γίνῃ μιὰ ἔκρηξι ἠφαιστείου, προηγούνται ἀναθυμιάσεις ἀερίων ἀπὸ τὰ ἔγκυρα τῆς γῆς! Καί τ' ἀέρια αὐτὰ, φυσικά, εἶναι δηλητηριώδη!... Τὰ ψάρια καί τὰ θηρία τῆς λίμνης πού δὲν μποροῦν νά τὰ ὑποφέρουν, καταφεύγουν στή στεριά ναρκαμένα, ἐτοιμοθάνατα...

Ἄς Ζάμπα κάτι θλέπει ξαφνικά:

— Κυττάξτε, κυττάξτε!, λέει στοὺς συντρόφους τῆς. Νά, ἐκεῖ στὸ κέντρο τῆς λίμνης: Γιατί τὰ νερά ἀναταράζονται ἔτσι;!

Ἄς ὅλοι τώρα κροφῶνουν τὰ μάτια τους πρὸς τὸ σημεῖο πού τοὺς ἔδειξε.

Πραγματικά τὰ νερά ἀναταράζονται καί ἀφρίζουν! Σὰν κάποιο γιγάντιο καί τρομακτικὸ τέρας νά σπεράξῃ κάτω ἀπὸ αὐτὰ! Τίποτα ὅμως δὲν φαίνεται πού νά ἐπιβεβαιώσῃ τούτη τὴν ἐκδοχή...

— Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ ἀνεξήγητο! μουρμουρίζει συλλογισμένος ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἄς Ζάμπα ρίχνει μιὰ ἰδέα:

— Ἄς ἐγὼ λέω νά πᾶμε στὸν παντογνώστη Μάγο τῆς Ζούγκλας. Ἄς αὐτὸς νά μπορέσῃ νά μᾶς ἐξηγήσῃ τὰ μυστήρια πού θλέπομε...

Ἄς ὕστερα ἀπὸ πορεία μερικῶν ὥρων οἱ

δυο άνδρες και ή κοπέλλα φθάνουν στη σπηλιά του Μάγου. Ο Ταρζάν αναλαμβάνει να του εξηγήσει:

— Πολύ παράξενα πράγματα συμβαίνουν στή...

"Όμως ο Μάγος δέν τόν αφήνει να προχωρήσει:

— Ξέρω, ξέρω!, τού λέει. Τά ψάρια και τά θηριά τής μεγάλης Λίμνης θγαίνουν ζαλισμένα έξω στίς όχθες. Στο κέντρο τής τά νερά αναταράζονται! Καί σεις νομίζετε πώς πρόκειται να γίνη στο θυθό τής Λίμνης έκρηξι ήφαιστείου. "Όχι, φίλοι μου! Κάνετε μεγάλο λάθος!

Ο Κακαράκ παραξενεύεται:

— Τόν Καζαμία διάβασες και τά ξέρειθ, μπάρμπα; τόν ρωτάει με άγανάκτησι! "Όχι, άδερφέ: Ούτε να σκεφτούμε δέν μπορούμε μ' έσένα!

Ο Ζαντόθ δέν φαίνεται να έμεινε ίκανοποιημένος από τήν άπάντησι του Μάγου. Τόν ρωτάει:

— Τότε; Που όφείλονται όλ' αυτά;

Ο τερατόμορφος γέροντας κομπιάζει σά να φοβάται να μιλήσει:

— Δέν... Δέν ξέρω!

— Δηλαδή: έκρηξις δέν θα γίνη; τόν ρωτάει τώρα ο Ταρζάν.

Ο Μάγος άπορεί:

— Φιοίς ειπε τέτοιό πρᾶγμα;! Θα γίνη και θα παραγίνη! Καί θᾶναι φοβερή και τρομερή!

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας νομίζει πως έχει υποχρέωσι να μάθει:

— Πέσ' μου, γέροντα, τόν ρωτάει. Θα είναι έργο θεου αυτή ή τρομερή έκρηξι που λές;

— "Όχι, τού άποκρίνεται ο Μάγος. Θα είναι έργο ανθρώπων!

— Ποιών ανθρώπων; τόν ξαναρωτάει.

Ο παντογνώστης γέροντας στενοχωριέται:

— Δέν μπορώ να σου πῶ, παιδί μου! Φοβάμαι να μιλήσω!... Μπορείτε να πάτε όμωσ πίσω από τὸ μεγάλο πέτρινο θουνό που βρίσκεται πρὸς τήν ανατολή. Ίσως εκεί να δῆτε και ν' ακούσετε αυτά που θέλετε να μάθετε.

Ο Ταρζάν, ή Ζάμπα κι' ο Ζαντόθ ευχαριστούν τόν Μάγο. Καί μαζί με τά δυο παιδιά, τόν Κακαράκ και τήν Τσιχλ, παίρνουν κατεύθυνσι πρὸς τήν ανατολή...

— Κάτι πολύ παράξενο θα συμβαίη, μουρμουρίζει ο άρχοντας τής Ζούγκλας. Τί όμως άρα γε; Και γιατί ο γερο μάγος φοβάται να μιλήσει;

Η όμορφη Έλληνίδα ρίχνει πάλι μιá ιδέα:

— Πρέπει, νομίζω, να φθάσουμε πίσω από τὸ πέτρινο θουνό: νύχτα. Μεσάνυχτα περασμένα. Τότε που οι άγνωστοι κακούρ-

γο θα κοιμούνται βαθεία!

— Δέν είναι σωστό να τούς ξυπνήσουμε, κάνει ο Σουβλερομύτης. Έγώ λέω να περιμένουμε να ξημερώσει!

— Γιατί, Τζιτζιφιόγκο μου; ρωτάει ή Τσιχλ.

— Καί τὸ ρωτᾶς, μωρὲ Χοντρή; "Αν देखουμε πως διαζόμεστε να τούς σφάζουμε, θα μᾶς περάσουνε γιά... ζελιγωμένους!

Ο Ταρζάν φοβάται!

ΟΜΩΣ δέν έχουν προλάβει να προχωρήσουν πολύ όταν άν θρώπινο ποδοβολητό άκούγεται μπροστά τους. Λίγες στιγμές μετά άντικρύζουν τόν 'Αχόμπ, έναν γνωστό τους ίθαγενή.

— Πηγαίνω στη σπηλιά σου, 'Αρχοντα, τού λέει.

— Συμβαίνει τίπο-

τα; τόν ρωτάει εκείνος;

— Ναί... Τρεις λευκοί έχουν έρθει στη Ζούγκλα. Σέρνουν παράξενα σύνεργα μαζί τους. "Όλο στη μεγάλη Λίμνη πηγαίνονται τις νύχτες. Έμαθα τί μεγάλο κακό έτοιμάζονται να κάνουν. Γι' αυτό έφυγα από τήν ύπηρεσία τους.

— Που μένουν; Που θα τούς βρούμε; ρωτάει άνυπόμονος ο Ζαντόθ.

Ο καλός ίθαγενής, τού άποκρίνεται:

— Στη σπηλιά που βρίσκεται στό...

Τήν ίδια στιγμή δαιμονισμένο σφύριγμα άκούγεται να πλησιάζη:

— Βίιιιιιν!

Σχεδόν άμέσως μιá φαρμακερή σαίτα φθάνει και καρφώνεται στην καρδιά του άμοιρου μαύρου:

— "Ωωωωω!

Και σωριάζεται βαρὺς κάτω.. 'Απομένει νεκρός!

— 'Αμάν και πλακῶσαν οι... άνθοδέσμες, κάνει ο Κακαράκ.

Ο Ζαντόθ και ή Ζάμπα κάνουν άμέσως να τρέξουν πρὸς τήν κατεύθυνσι άπ' όπου ἦρθε ή σαίτα. "Όμως μ' ένα πῆδημα ο Ταρζάν φθάνει κοντά τους. Τους άρπάζει από τά μπράτσα: Τους συγκρατεί:

— Μή, τούς φωνάζει δυνατά με ύφος σάν τρομοκρατημένο. Που πάτε; Μήπως διαζόμεστε να πεθάνετε; Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν πως άγνωστοι έχθροί μᾶς τριγυρίζουν κρυμμένοι; "Αν προχωρήσουμε, θα βρούμε κι' έμεις τόν ίδιο θάνατο που βρῆκε κι' ο δυστυχισμένος αυτός ίθαγενής.

Ο "Έλληνας εξανίσταται:

— Μά τί λές, Ταρζάν;! Έσένα σὲ ξέρω γιά έξυπνο και γενναίο άνθρωπο! Είναι

δυνατὸν νᾶγινης ξαφνικά ἀνόπτος καὶ δειλός; Τί θέλεις τώρα δηλαδή; Νὰ φοβηθοῦμε καὶ νὰ παρατήσουμε ἀτιμώρητο ἕναν ἀράπη πού σκότωσε ὑπούλα καὶ πισώπλατα τὸ φίλο μας;

Μὲ φοβισμένο ὕφος, ἀλλὰ δυνατὴ πάντα φωνὴ ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται:

— Εἶσαι τρελλός, Ζαντόβ! Κι' ἂν ὁ ἀράπης πού πέταξε τὴ σαῖτα δὲν εἶνα ἕνας, ἀλλὰ πολλοί; Πῶς θὰ τὰ θγάλομε πέρα μαζί τους; Ἐχεις καμμιά ὄρεξι νὰ μᾶς κάψουνε ζωντανούς στὴ φωτιά;

Καὶ προσθέτει προστακτικὰ καὶ τὸ ἴδιο δυνατὰ:

— Πᾶμε λοιπὸν πίσω στὴ σπηλιά μας. Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐμᾶς οἱ «λευκοί» πού κάτι ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν στὴ λίμνη. Δὲν πᾶ νὰ πνιγοῦνε στὰ βαθειὰ νερά της!

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Ζάμπα τὸν ἀκολουθοῦν παραξενεμένοι. Ποτὲ δὲν εἶχαν δῆ τὸν Ταρζάν τόσο δειλὸ καὶ φοβισμένο!...

Ὁ Κακαράκ δὲν τὸ κωνεῖ νὰ ὑποχωρήσουν ἔτσι ἀμαχητὶ «ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ»:

— Ἐγώ, Χοντρή, θὰ μείνω! λέει στὴν Τσίχλ. Διψῶ γιὰ... αἷμα!

Ἐκείνη τὸν ἀποτρέπει:

— Ὅχι, καλὲ Τζιτζιφιόγκο μου! Δώσε τόπο στὴν ὄρη καὶ θὰ σοῦ βράσω νὰ πιῆς ... παπαρουνόζουμο! Κόκκινο σὰν αἷμα εἶναι κι' αὐτό!

Ὅμως ὁ Σουβλερομύτης ἔχει γίνεи θεριὸ ἀνήμερο. Τραβάει τὸ μικροσκοπικὸ μαχαίρακι του. Κάνει νὰ κυθῆ ἀκάθεκτος πρὸς τὸν ἀγνωστο καὶ ἀθέατο δολοφόνο!...

Μὰ ἡ Χοντρή προφθαίνει. Σπκῶνει ἀπότομα τὴν παχουλὴ καὶ βαρεῖα κερουόκλα της. Καὶ «κλάφφ» τὴν κατεβάζει μὲ ὀρημὸ στό μαρτυρικὸ του σβέρκο!

— Ἀμάσααννν!, κάνει ὁ Κακαράκ. Αὐτὲς οἱ φάπες σου, μωρὲ Χοντρή, εἶναι πολὺ καταπραϋντικές καί... παυσιπόνες! Μόλις φάω μία: ὄλο τὸ πολεμικὸ μου μένος παγαίνει περίπατο!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρωτᾷ τὸν μάγο Χαροῦν γιὰ τὰ παράξενα φαινόμενα πού, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους του εἶχε ἀντικρύσει στὴν ὄχθη τῆς μεγάλης Λίμνης.

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀκολουθοῦν τώρα τοὺς τρεῖς μεγάλους συντρόφους τους.

Ἄρκετὰ παρακάτω καὶ σὰν ὁ Ταρζάν, ἡ Ζάμπα καὶ ὁ Ζαντόβ ξεμακραίνουν ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὶ γίνηκε τὸ κακό, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ ἀπότομα:

— Παραξενευτήκατε, τοὺς λέει, πού μ' ἀκούσατε νὰ μιλάω ἔτσι. Μὰ θὰ προσέξατε πῶς ὅ,τι ἔλεγα, τὸ φώναζα δυνατὰ...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἀγνωστοὶ ἄνθρωποι πού μᾶς παρακολουθοῦσαν πῶς θὰ γυρίζαμε στὴ σπηλιά μας. Καὶ νᾶμεναν ἥσυχοι πῶς δὲν θὰ πηγαίναμε νὰ βροῦμε τὴν κρυψώνα τους πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο πέτρινο βουνό...

— Δίκιο εἶχες καὶ πολὺ ἐξυπνα φέρθηκες, Ταρζάν, τοῦ εἶπε ἡ Ζάμπα. Σοῦ ὁμολογῶ πῶς δὲν πίστευα σ' αὐτιά μου ἀκούγοντάς σε νὰ μιλάς ἔτσι!

— Ἡ μεγάλη ἀτυχία μας ἦταν πού σκότωσαν τὸν ἰθαγενῆ πρὶν προλάβῃ νὰ μᾶς πῇ πού θρισκόταν ἡ σπηλιά τῶν τριῶν λευκῶν.

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει:

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς διάσπικαν κι' αὐτοὶ νὰ τὸν σκοτώσουν...

Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; τὸν ρωτᾷ ἡ Ζάμπα.

— Θὰ περιμένουμε νὰ νυχτώσῃ. Ὑστερα θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τοὺς μυστηριώδεις αὐτοὺς λευκοὺς πίσω ἀπὸ τὸ πέτρινο βουνό.

— Ναι, συμφωνεῖ ὁ Ζαντόβ. Καλὸ θάτανε ὅμως πρὶν πᾶμε ἐκεῖ, νὰ μάθουμε τί ἦρθαν νὰ κάνουν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ.

— Πῶς; ρωτᾷνε μαζί ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ Ἑλληνίδα. Ἀπὸ ποιὸν θὰ μπορέσουμε νὰ μάθουμε;

— Λέω νὰ ξαναπᾶω ἐγώ στὴ σπηλιά τοῦ Μάγου. Νὰ κάνω μιὰ τελευταία προσπάθεια. Ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ζάμπα συμφωνοῦν:

— Ναι... Ἀλλὰ γιὰτί νὰ πᾶς μόνος σου; θὰ ρθοῦμε κι' ἐμεῖς μαζί σου...

Ὁ Ζαντόβ στενοχωριέται:

— Καλύτερα μόνος μου, τοὺς λέει. Ἄμα μᾶς δῆ πάλι ὄλους μπορεῖ νὰ φοβηθῇ!

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του κάνει νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ Ταρζάν τὰν συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Στάσου!, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Κατάλαβα τώρα γιὰτί δὲν μᾶς θέλεις μαζί σου...

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί κατάλαβες, τοῦ κάνει ψυχρὰ ὁ Ἑλληνας. Ἐγὼ θὰ πάω στὸ Μάγο μόναχος μου. Συνοδεῖα δὲν θέλω κανέναν ἀπὸ οὐδ'...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε:

— Θέλεις νὰ πᾶς μόνος γιὰ νὰ τὸν δα-

σανίσης. Να κάνης ό,τι μπορείς για να τον άναγκάσης να σου πñ αυτά που φοδήθηκε να μās άποκαλύψη!...

Έπεμβαίνει τώρα και ή Ζάμπα:

— Όχι, Ζαντόβ! Άν είναι να φερθñς έτοι σ' αυτόν τον αδύναμο και άνήμπορο γέροντα, να μην πās. Έσϋ είσαι ένα πραγματικό παλληκάρì. Δέν είσαι κακούργος, ούτε άνανδρος!

Όμως ό Ζαντόβ — παρά την καλή καρδιά του — είναι πεισματάρης και ξεροκέφαλος :

— Στη Ζούγκλα έχουν φθάσει τρεις άγνωστοι λευκοί πού, όπως μάθαμε και από τον Μάγο και από τον μαύρο ίθαγενή, λογαριάζουν να κάνουν εδώ ένα μεγάλο κακό... Για να προλάβουμε, λοιπόν, τó κακό αυτό, πρέπει, πρώτ' άπ' όλα, να τó ξέρουμε. Και για να τó μάθουμε πρέπει να φερθούμε σκληρά. Δέν νομίζω πώς είναι σωστό ν' άφήσουμε τñ Ζούγκλα να πάθη μιά μεγάλη συμφορά μόνο και μόνο για να μη στενωχωρήσουμε τον γέρο Μάγο πού τó ένα πόδι του βρίσκεται στο λάκκο.

Κì άποτελειώνει τὰ λόγια του δηλώνοντας κατηγορηματικά:

— Έγώ, λοιπόν, θα πάω να τον βρω στή σπηλιά του. Και θα κάνω ό,τι θέλω. Λογαριασμό δέν θα δώσω σέ κανέναν!

Ή Ζάμπα, πού βρίσκεται πλάì στον Ταρζάν, τον βλέπει να σφίγγη τó χέρι του. Να έτοιμάζη τñ άτσαλένια γροθιά του: Τη μόνη πού θα μπορούσε να έμποδίση τον σκληρό Έλληνα να πάη στή σπηλιά του Μάγου.

Έτσι, συγκρατεί τó δεξì μπράτσο του άρχοντα τñς Ζούγκλας. Ένώ ταυτόχρονα κάνει μιά γκριμάτσα με τó πρόσωπο και μιά κίνηση του κεφαλιού τñς σά να του λέν:

— Άφσέ τον... Όρεξì για καυγάδες έχεις τώρα;!

Ό Ταρζάν συγκρατεί τó θυμό του. Τον άφήνει να φύγη χωρίς να κάνη καμμιά προσπάθεια να τον συγκρατήση. Μόνο σάν ό Έλληνας ξεμακραίνει καμμιά πεντηταριά θήματα, τού φωνάζει:

— Πρόσεξε καλά όμως, Ζαντόβ: Άν φερθñς άσχημα στο Μάγο, θα έχης να κάνης μαζί μου!

Έκείνος δέν τού άποκρίνεται. Μόνο προχωρώντας άργά, χάνεται σέ λίγο πίσω από τñν πυκνή κì άγρια θλάσση της περιοχής.

Ό Κακάρκ ρωτάει τώρα τον άρχοντα τñς Ζούγκλας:

— Δέν μου λές, Άφεντικό: Έκεί κάτω στή μεγάλη λίμνη δέν πρόκειται να γίνη τó... πατατράκ;

Άντί γì αυτόν, τού άποκρίνεται ή Ζάμπα:

— Ναì... Έτσι δέν μās είπανε κì ό μάγος κì ό ίθαγενής;

Ξαφνικά μιά σάϊτα φθάνει σφυρίζοντας. Καρφώνεται στήν καρδιά του άμοιρου μαύρου.

Ό Σουβλερομύτης τραβάει τώρα από τó μπράτσο τñν Τσίχλ:

— Τότες έγώ κì ή Έφτάζμη θα πάμε εκεί. Όχι τίποτ' άλλο, μα για να σπάσουμε ... πλάκα!

Ή Χοντρή άφήνει να παρασύρεται, μουρμουρίζοντας:

— Πάμε, καλè Τζιτζιφιόγκο μου. Πάμε να ψήσουμε και κανένα ψαράκι, έστω και δηλητηριώδες! Πεινάω τόσο πολύ!

Κοντεύουν μεσάνυχτα όταν ό Ταρζάν κì ή Ζάμπα φθάνουν άθόρυβα και μόνοι τους πίσω από τó μεγάλο πέτρινο βουνό...

Μέσα στίς άμέτρητες ρωγμές τών βράχων και στίς άλλες τόσες σπηλιές πού βρίσκονται μέσα σ' αυτούς, θα μπορούσαν να κρυφτούν έκατοντάδες άνθρωποι. Χωρίς κανέναν να μπορη να τούς ανακαλύψη.

Πεσμένοι κάτω οί δυό σύντροφοι συνεννοούνται ψιθυριστά:

— Ό,τι γίνη πρέπει να γίνη γρήγορα, λέει ό Ταρζάν. Σέ λίγο θα θγη ή «φέτα» του φεγγαριού πού βρίσκεται στή χάση του. Τότε τó σκοτάδι θα πάψη να μās προστατεύη. Και οί λευκοί κακούργοι με τούς μαύρους βοηθούς τους θα μās δούν από τñν κρυφώνα τους. Έτσι εύκολα θα μπορέσουν να μās έξοντώσουν με τὰ όπλα ή τὰ τόξα τους!...

— Δίκνο έχεις, τού άποκρίνεται, τó ίδιο σιγά, ή Ζάμπα. Μα τι μπορούμε να κάνουμε; Ν' άρχίσουμε να ψάχνουμε τὰ βράχια σ' αυτό τó σκοτάδι;

— Όχι, βέβαια... Αυτό θα ήταν σωστή αυτοκτονία!

— Τότε;

Κì οί δυό μένουν για πολλή ώρα σιωπηλοί και θαθεία συλλογισμένοι...

Μα να: Ξαφνικά μιά παράξενη λάμψη φωτίζει τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τñς Έλληνίδας:

Τὸ σχέδιο τῆς Ζάμπας

τας τῆς Ζούγκλας.

— Διστάζω ὅμως νὰ στὸ πῶ. φοβάμαι πὼς δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ τὸ πραγματοποιήσω...

Ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του:

— Θὰ μιλήσης ἐπὶ τέλους; τῆς λέει με κάπως πιὸ δυνατὴ φωνή.

— Σοσσο, τοῦ κάνει ἡ Ζάμπα. Θὰ μᾶς ἀκούσουνε...

Κι' ἀρχίζει, ψιθυριστὰ νὰ τοῦ ἐξηγή:

— Ἄκου λοιπὸν τὸ σχέδιό μου: Ἐσὺ πρέπει ἀμέσως νὰ φύγης ἀπ' ἐδῶ. Νὰ κρυφτῆς κάπου κοντὰ, μὰ σὲ μέρος ποῦ νὰ μὴν εἶναι εὐκόλο νὰ σὲ ἀνακαλύψουνε...

— Κι' ἐσὺ; ρωτᾶει χαμένα ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

— Ἐγὼ θ' ἀρχίσω ἀμέσως νά...

Λίγη ὥρα ἀργότερα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κρυφῆς κι' ἀπόρητης σπηλιάς ποῦ βρίσκονται οἱ τρεῖς μυστηριώδεις λευκοὶ με τοὺς μαύρους βοηθοὺς τους, φθάνουν ξαφνικὰ σπαρακτικὲς γυναικειῖες κραυγές:

— Βοήθεια, λευκοί! Βοήθειαααα!

Ὁ πιὸ μεγάλος στὰ χρόνια ἀπ' τοὺς τρεῖς λευκοὺς, ὁ Τόμ, ὅπως τὸν λένε, ἀναρωτιέται ἀνήσυχος:

— Τί νὰ συμβαίνει ἄρα γε; Ποιά νᾶν' αὐτὴ ἡ γυναίκα ποῦ φωνάζει;

Οἱ ἄλλοι δύο σύντροφοί του ρωτᾶνε τοὺς μαύρους:

— Γνωρίζετε ἐσεῖς τὴ φωνή τῆς; Μήπως καταλαβαίνετε ποιά εἶναι;

— Ὁχι, ἀποκρίνοντ' ἐκεῖνοι.

Ὁ Τόμ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν κακούργων ρωτᾶει τώρα τὸν μαῦρο ποῦ με τὸ τόξο του εἶχε σκοτώσει τὸν προδότη Ἰθαγενῆ:

— Μήπως εἶναι ἐκεῖνη ἡ μελαχροινὴ ὁμορφονεῖα ποῦ μᾶς εἶπες πὼς βρισκόταν μαζί με τὸν Ταρζάν καὶ τὸν σύντροφό του;

— Μπορεῖ, τοῦ κάνει ὁ ἀράπης. Ὅμως αὐτοὺς τοὺς εἶδα με τὰ μάτια μου νὰ φεύ-

— ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ τίποτα; τὴ ρωτᾶει ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας Ἐκεῖνη ἀργεῖ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ. Σὰ νὰ διστάζη νὰ τοῦ πῆ αὐτὸ ποῦ σκέφτηκε. Τέλος τοῦ λέει:

— Ἐχω ἓνα σχέδιο, Ταρζάν.

— Τί;

— Ἐνα σχέδιο ποῦ ἂν τὸ δάλω σ' ἐνέργεια, θὰ καταφέρουμε τὰ πάντα!

— Τί; ξαναρωτᾶει περιέργως ὁ ἀρχον-

ταρζάν. Νὰ τραβᾶνε γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά τους...

Ὁ «Ἀρχηγός» προστάζει τώρα τοὺς ἀράπιδες:

— Ἐμπρός, τώρα: Τσακιστῆτε νὰ πάτε νὰ μοῦ τὴ φέρετε. Μόνο μὴν ξεχάσετε νὰ τῆς κλείσετε τὰ μάτια!

Καὶ οἱ μαῦροι πραγματικὰ τσακίζονται γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ σπηλιά... Νὰ κατέβουν τ' ἀνώμαλα βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ... Νὰ φθάσουν κάτω... Νὰ τρέξουν στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἐξακολουθοῦν ν' ἀκούγονται τὰ σπαρακτικὰ ξεφωνητὰ τῆς ἀγνωστῆ γυναίκα.

Καὶ νά: φθάνοντας κοντὰ τῆς τὴν ἀναγνωρίζουν: Εἶναι ἡ Ζάμπα. Ἡ νέα κι' ὁμορφὴ κοπέλλα ποῦ, ὅσες φορὲς τὴν ἔχουν δῆ, βρίσκεται πάντα μαζί με τὸν Ταρζάν, ἢ τὸν Ζαντόβ, ἢ καὶ με τοὺς δύο μαζί.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μπουλουκιοῦ τῶν ἀραπάδων τὴ ρωτᾶει:

— Γιατί φωνάζεις, κοπέλλα μου; Τί κακὸ σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτα, τοὺς ἀποκρίνεται ἐκεῖνη. Μόνο ἔμαθα πὼς ἔφθασαν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα τρεῖς λευκοὶ πατριῶτες μου. Πηγαίνετε με σ' αὐτούς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς μιλήσω...

Ὁ «ἐπικεφαλῆς» τραβάει τώρα ἀπὸ τῆς ζώνη του ἓνα μαῦρο μαντῆλι. Τῆς δένει καλὰ τὰ μάτια. Ὑστερα τὴ σπρώχνει:

— Ἄειντε τώρα... Προχώρησε... Σκαρφώλωσε στὰ βράχια.

— Μὰ δὲν βλέπω... Δὲν μπορῶ!, τοὺς κάνει ἡ Ζάμπα παρακλητικὰ. Λύστε μου τὰ μάτια γιὰ νὰ μπορέσω νὰ προχωρήσω...

Οἱ μαῦροι δὲν τῆς λύνουν τὰ μάτια. Μόνο τὴ δένουν γερά ἀπὸ τὴ μέση μ' ἓνα χοντρὸ χορτόσχοινο. Καὶ σκαρφαλώνοντας μπροστὰ αὐτοῖ, τὴν τραβᾶνε. Τὴν ἀνεβάζουν στ' ἀπόκρημα καὶ τρομακτικὰ βράχια.

Ὅταν τέλος λύνουν τὸ μαῦρο μαντῆλι ποῦ κλείνει τὰ μάτια τῆς, ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα βλέπει πὼς βρίσκεται στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς φωτισμένης εὐρύχωρης πέτρινης σπηλιάς. Κι' ἀντικρύζει, γιὰ πρώτη φορὰ, τοὺς τρεῖς λευκοὺς.

Ἐχουν παρατίσει ὅλοι τὸ θαρρὸ πιετὸ ποῦ πίνουν. Τὴν κυττάζουν με χείλια χαμογελαστὰ καὶ μάτια λαίμαργα!

Ὁ «Ἀρχηγός» τὴ ρωτᾶει:

— Ἐσὺ, λοιπὸν, εἶσαι ἡ Ζάμπα, ὁμορφούλα μου;

— Ναί, καλοὶ μου ἄνθρωποι. Κι' ἤρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω προστασία καὶ βοήθεια!

— Καλὰ ἔκανες!... Κάθισε λοιπὸν τώρα νὰ πῆς μαζί μας. Σὲ λίγο πρέπει νὰ πλαγιάσουμε. Αὔριο ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε με τὴν ἡσυχία μας.

Ἡ Ζάμπα συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τᾶκουσε:

«Ψηλά τὰ χέρια!»

— ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ἐδῶ στή Ζούγκλα ἀπό καιρὸ αἰχμάλωτη τοῦ Ταρζάν..... Ἀνείπωτα μαρτύρια περνῶ στὰ χέρια του!...Πάρτε με μαζί σας ὅταν θὰ φύγετε ἀπ' ἐδῶ. Θέλω νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου, στοὺς γονιούς μου, στὸ σπιτικό μας...

— Καὶ ποιά εἶναι ἡ πατρίδα σου, κοπέλλα μου; τὴ ρωτᾷ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ λευκοὺς.

Ἡ Ἑλληνίδα τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἡ ...Ἰσπανία, κύριε. Ἐκεῖ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα. Κάποτε, ζητώντας ἐργασία, ἔπεσα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω στὰ χέρια ἑνὸς ἔμπορου λευκοῦ ἀνθρώπου. Μ' ἔφερε κάτ'ω στὸ μεγάλο λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς γιὰ νὰ ἐργασθῶ, τάχα, στὰ γραφεῖα μιᾶς μεγάλης ναυτικῆς ἐταιρίας... Μὰ αὐτὸς μὲ πούλησε σ' ἕνα μισόγυμνο ξανθὸ ἀγριάνθρωπο! Ἐκεῖνος μὲ φόρτωσε στὴ ράχη ἑνὸς ἐλέφαντα καὶ μ' ἔφερε σὲ μιὰ σκοτεινὴ καὶ θρωμερὴ σπηλιά. Ἀργότερα ἔμαθα πὼς λεγόταν Ταρζάν. Ἦταν ἕνας κακοῦργος ποὺ παρουσιαζόταν ἐδῶ ὡς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Τόμ, ὁ ἀρχηγός, τὴ ρωτᾷ πάλι.

— Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὁ μελαχροινός, ποῖός εἶναι;

— Ὁ πιστός κι' ἀντάξιός βοηθός του. Ἰδιος καὶ χειρότερος ἀπὸ τὸν Ταρζάν.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τῆς δίνει μιὰ κούπα μὲ βαρὺ πιότ. Ἡ Ζάμπα τὴν παίρνει καὶ τὸ πίνει πρόθυμα.

Ἦτοτε, ὁ ἀρχηγός πάλι, τὴ ρωτᾷ καχύποπτα:

— Μήπως εἶσαι θαλτὴ ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ νὰ μᾶς στήσης παγίδα;

Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα χαμογελάει θλιμμένα:

— Ἐγώ; ! Μὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι τρελλὴ γιὰ δέσιμο! Κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ στὸ Ζαντόθ δὲν ἤμουν παρὰ μιὰ ντροπισμένη σκλάβο. Κοντὰ σ' ἐσᾶς πιστευτῶς πὼς γρήγορα θὰ γίνω ἐλεύθερη ξαναγυρίζοντας στὴν ὁμορφὴ πατρίδα μου... Ἄν ὅσες μένει κι' ἡ πιὸ μικρὴ ἀμφιβολία πὼς δὲν ὅσες λέω τὴν ἀλήθεια, δοκιμάστε νὰ μὲ διώξετε ἀπὸ δῶ. Οὔτε νεκρὴ δὲν φεύγω ἀπὸ κοντὰ σας. Τὰ πρόσωπά σας μοῦ λένε πὼς εἴσατε ἀνθρώποι καλοί, ἠθικί, ἔντιμοι!...

Οἱ τρεῖς λευκοὶ κοντεύουν νὰ πειθοῦν τώρα πὼς ἡ ὁμορφὴ αὐτὴ κοπέλλα εἶναι εἰλικρινῆς ἀπέναντί τους.

Ὁ ἀρχηγός τὴν ξαναρωτᾷ πάλι:

— Ὁ Ταρζάν κι' ὁ φίλος του ξεροὺν πὼς βρισκόμαστε στὴ Ζούγκλα;

— Naί... Ποῦ ὅμως θρῖσκαται τοῦτη ἡ σπηλιά σας: ὄχι. Αὐτό, ἄλλως τε, δὲν τὸ ξέρω οὔτε κι' ἐγώ. Οἱ πιστοὶ σας μαῦροι μὲ ἀνέβασαν μὲ δεμένα μάτια.

— Κι' ἐσὺ πὼς ἤξερες κι' ἤρθες νὰ φωνάξεις βοήθεια πίσω ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό;

— Ἄκουσα νὰ τὸ λέει ὁ ἰθαγενῆς ποὺ εἴχατε στὴ δούλεψι σας κι' ἔφυγε κρυφὰ γιὰ νὰ σᾶς προδώσει στὸν Ταρζάν. Μόλις πρόλαβε νὰ πῆ πὼς βρισκόσαστε πίσω ἀπὸ τὸ πέτρινο βουνό. Καὶ ξαφνικὰ μιὰ φαρμακερὴ οἰαία καρφύθηκε στὴν καρδιά του.

— Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόθ δὲν τ' ἄκουσαν αὐτό;

— Τὸ ἄκουσαν. Μὰ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βρίσκονται ἄοπλοι. Ὅχι πὼς δὲν ἔχουν ὄπλα. Μὰ τοὺς ἔχουν σωθῆ οἱ σφαῖρες γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν. Γι' αὐτὸ ξαναγύρισαν— ὡς βρεμμένες γάτες — στὴ σπηλιά τους. Ὁ ἰθαγενῆς ποὺ σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ οἰαία τοὺς εἶχε πῆ πὼς εἴσατε πάνοπλοι. Ὅχι ἀπλῶς φοβοῦνται, λοιπόν, μὰ τρέμουν νὰ σᾶς ἀντιμετωπίσουν!... Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ τολμήσει ποτὲ νὰ παρουσιαστῆ μπροστὰ σας...

Ὁ Τόμ, ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴς ἀπαντήσεις τῆς ὁμορφῆς μελαχροινῆς κοπέλλας, κάνει καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι:

— Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόθ ξέρουν τί ἤρθαμε νὰ κάνουμε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

— Ὅχι... Ἐγὼ ὅμως ξέρω... Καὶ πολὺ ὅσες θαυμάζω γι' αὐτό!

— Δηλαδὴ τί ξέρεις; ! κάνουν μαζί τώρα κι' ἀνήσυχτοι οἱ τρεῖς λευκοί.

Ἡ Ζάμπα τοὺς ἐξηγεῖ χαμογελώντας καλόκαρδα:

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν ξέρω, ἀλλὰ φαντάζομαι.

— Τί φαντάζεσαι;

— Ὅτι εἴσατε μεγάλοι καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Πὼς ἤρθα-

Ὁ Κακαράκ καὶ ἡ Τσίχλ προσπαθοῦν ν' ἀρπάξουν στὸν αἶρα τὰ ψάρια ποὺ ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ἡ Ζάμπα ἀφοπλίζει τοὺς λευκοὺς εὐρωπαϊοὺς παίρνοντας ἀπὸ τὶς ζώνες τὰ πιστόλια τους.

τε ἐδῶ γιὰ νὰ κάνετε πειράματα γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας! Πῶς τὰ πειράματα αὐτὰ θὰ τὰ κάνετε στὸ βυθὸ τῆς μεγάλης καὶ θαθείας Λίμνης. Πῶς...

Ἄ Τὸμ τὴ διακόπτει:

— Κι' ὅλα αὐτὰ πῶς τὰμαθες;

— Μὰ δὲν σὰς εἶπα: τὰ φαντάζομαι.

— Πῶς τὰ φαντάζεσαι; ρωτᾶνε οἱ ἄλλοι δυὸ λευκοί.

Ἡ Ἑλληνίδα χαμογελάει πάλι:

— Δὲν ξέρετε λοιπὸν πῶς ἐμεῖς οἱ Σπανιόλες ἔχομε μεγάλη καρδιά καὶ μεγάλη ... φαντασία;

Καὶ προσθέτει:

— Ἐτυχε σήμερα τὸ πρωὶ νὰ περάσω τυχαία ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς μεγάλης Λίμνης. Κι' ἐκεῖ εἶδα πολὺ παράξενα πράγματα: Τὰ ψάρια τῆς νὰ πηδᾶνε ἔξω στὴ στεριά. Καὶ τὰ νερά, στὸ κέντρο τῆς, ν' ἀναταράζονται καὶ ν' ἀφρίζουν ὡς κάποιον τρομακτικὸ τέρας νὰ σπαράζει στὸ βυθὸ τῆς! Βλέποντας λοιπὸν ὅλ' αὐτὰ, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς μεγάλης φαντασίας μου, μπόρεσα νὰ...

— Εἶσαι ἔξυπνη κοπέλλα!, τῆς κάνει θαυμαστικά ὁ Τὸμ καὶ μᾶς χρειάζεσαι στὴ «δουλειά» πού πρόκειται νὰ κάνουμε ἐδῶ. Φυσικὰ θὰ πάρης κι' ἐσὺ μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρὸ πού θὰ ξεθάψουμε ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς λίμνης... Ἔτσι, ὄχι μόνο θὰ γυρίσης στὴν πατρίδα σου ἐλευθερὴ, μὰ καὶ πλούσια! Σύμφωνοι;

Ἡ Ζάμπα ἀποκρίνεται ἀπλά. Τὸ ὕφος καὶ τὰ λόγια τῆς εἶναι γεμάτα εὐλικρίνεια.

— Σὰς παρακαλῶ νάχετε ἐμπιστοσύνη σ'

ἐμένα. Τὸ συμφέρον μου εἶναι μ' ἐσᾶς. Νὰ μὴ μὲ ξαναρωτᾶτε λοιπὸν γιὰ τίποτα. Θὰ εἶμαι πάντα πρόθυμη νὰ ἐκτελῶ τυφλὰ κάθε διαταγὴ σας. Καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα θὰ θυσιάσω, ἂν χρειασθῆ. Φτάνει νά...

Ὅμως ξαφνικὰ σταματᾶει. Ἡ φωνὴ κόβεται ἀπότομα στὸ λαρύγγι τῆς. Ἐνῶ οἱ τρεῖς λευκοὶ καὶ οἱ μαῦροι βοηθοὶ τους, μαρμαρώνουν, κυττάζοντας πρὸς τὸ ἀνοιγμὰ τῆς σπηλιάς μὲ μάτια γουρλωμένα.

Καὶ νά: Ταυτόχρονα μιὰ βαρεῖα ἐπιβλητικὴ φωνὴ ἀκούγεται νὰ τοὺς προστάζει:

— Ψηλά τὰ χέρια σας!

Στὴ φωλιὰ τῶν κακούργων

ὍΜΩΣ ἂς σταματήσουμε γιὰ λίγο ἐδῶ τὴ δραματικὴ αὐτὴ ἱστορία μας. Ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι πίσω ἀπὸ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Νὰ δοῦμε τι ἀπέγινε ὁ Ταρζάν.

Καὶ νά: Λίγο μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς Ζάμπας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες πού κατέθηκαν ἀπὸ τὰ βράχια ἀκούγοντας τὶς σπαρακτικές κραυγές τῆς, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, κρυμένος κάπου ἐκεῖ, παρουσιάζεται. Προχωρεῖ ἀθόρυβα στὸ σημεῖο ἀκριβῶς πού ἡ συντροφιά του εἶχε σταθῆ καὶ ξεφώνιζε ζητώντας βοήθεια.

Κι' εκεί, πέφτοντας με τὰ τέσσερα κάτω, αρχίζει νὰ ψάχνη προσεκτικά.

"Όπου κάποτε βρίσκει αὐτὸ πού ζητάει: Εἶναι ἓνα λεπτὸ μεταξωτὸ νῆμα πού ἡ ἄκρη του εἶναι δεμένη σὲ μίαν μικρὴ πέτρα.

Ὁ Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθός. Καὶ κρατώντας τὴ γερὴ αὐτὴ κλωστή αρχίζει νὰ σκαρφαλώνη στὰ βράχια ἀκολουθώντας τὴν πορεία της.

"Ἔτσι, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, φθάνει ψηλά σ' ἓνα ἀνώμαλο καὶ βαθὺ ἄνοιγμα δυὸ βράχων. Στὴν εἰσοδὸ του ἀντικρύζει ἀνακαθισμένον κάτω ἓναν μαῦρο φρουρό. Ὁ ἄμοιρος ἔχει ἀποκοιμηθῆ βαθειά, ροχαλιζοντας.

Ὁ Ταρζάν βγάζει ἀπὸ μίαν κρυφὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του καὶ ἀπὸ κάποιον δερμάτινο σακκουλάκι, ἓνα μικρὸ κομματάκι μαύρου ρετσινιοῦ (*).

Τὸ ἄρωμά του εἶναι παράξενο καὶ βαρεῖά μεθυστικόν.

Τὸ φέρνει ἀμέσως μπροστὰ στὰ ρουθούνια τοῦ κοιμισμένου ἀράπην.

Καὶ νά: ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀνάσες πού παίρνει, ἀπὸ ἀνακαθισμένον πού κοιμάται, σωριάζεται κάτω ἀνάσκελα. "Ἐχει πέσει τώρα σὲ βαθὺ λήθαργο!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρατάει στὴ θέσι πού βρίσκεται. Κι' ἐλεύθερος τώρα προχωρεῖ στὸ βαθύ, ἀνώμαλο καὶ

σκοτεινὸ ἄνοιγμα τῶν δυὸ τεράστιων βράχων.

"Ἔτσι, δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ καὶ πλάι στὸ φωτισμένον ἄνοιγμα τῆς ἐσωτερικῆς εὐρύχωρης πέτρινης σπηλιάς.

Ἐκεῖ, γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, στέκει κρυμμένος καὶ κρατώντας τὴν ἀναπνοή του γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν. Παρακολουθεῖ χαμογελώντας τὴν ἀνάκρισι πού κάνουν στὴ Ζάμπα ὁ Τόμ καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι λευκοί.

"Όπου τέλος καὶ ὅταν νομίζη πῶς ἔφτασε ἡ κατάλληλη στιγμή, κάνει ἓνα ἀπότομο βῆμα μπροστὰ. Καὶ ἡ γιγαντώσμη σιλουέτα του κορνιζάρεται στὸ φωτισμένον ἄνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς. Ταυτόχρονα, καὶ προτεινόντας τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του, προστάζει ἄγρια λευκοὺς καὶ μαύρους πού βρίσκονται μέσα:

— Ψηλά τὰ χέρια σας!

Ξαφνιασμένοι ὅλοι τους ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη αὐτὴ ἐμφάνισι τοῦ Ταρζάν, ἐκτελοῦν τὴ διαταγὴ του. Σηκώνουν τρομοκρατημένον —μαῦροι καὶ λευκοί— τὰ χέρια τους πρὸς τὸν οὐρανόν!

Μὰ νά: "Ἐνας ἀπὸ τοὺς λευκοὺς κατεβάζει, σὲ μίαν στιγμή, ξαφνικά κι' ἀπότομα τὸ δεξιὸ χέρι πρὸς τὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ του. Πρὶν ὅμως προλάβῃ μὲ τὴν παλάμη ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ λαβὴ του, δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Καὶ ὁ κακοῦργος βγάζοντας πονεμένο βογγητό, ξανασπκώνει τὸ χέρι του ψηλά. "Ὅμως ἀπὸ τὴν παλάμη του τώρα τρέχει ἄφθονο τὸ αἷμα!...

— Σκύλε!, τοῦ φωνάζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. "Ἄν ξανακουνηθῆς ἄλλη φορὰ, τὸ πυρωμένο βλήμα τοῦ πιστολιοῦ μου θὰ

(*) Αὐτὸ κι' ἓνα μικρὸ κουβάρι ἀπὸ γερὸ μεταξωτὸ νῆμα, τὰ σέρνει πάντα μαζί του: Τὸ πρῶτο γιὰ νὰ ναρκῶνῃ ἀνθρώπους καὶ θηριὰ πού δὲν θέλει νὰ τοὺς κάνῃ κακὸ. Καὶ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ μὴ χάνεται, ὅταν περιπλανιέται σὲ ὑπόγειες κατακόμβες σκοτεινές, ἢ σὲ περιοχὰς μὲ πολὺ πυκνὴ βλάστησι.

Οἱ μαῦροι δοηθοὶ τῶν λευκῶν κακοῦργων δοηθάνε ν' ἀνέβῃ ἡ Ζάμπα στὸ θεόρατο πέτρινο δουνό....

τρυπήση, πέρα για πέρα, τὸ ἀνόπιο κεφάλι σου!...

Καὶ προσθέτει τρίζοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του:

— Τὸ ἴδιο θὰ πάθῃ κι' ὅποιος ἄλλος ἀπὸ σὰς νομίσῃ πῶς μπορεῖ νὰ τὰ θάλῃ μαζί μου!

'Αμέσως, κι' ἀπὸ τῆ θέσι πού θρίσκειται, προστάζει τῆ συντροφίσα του, δείχνοντας μὲ τὴν κἀννη τοῦ ὄπλου του τοὺς λευκοὺς:

— Ζάμπα, πάρ' τους τὰ πιστόλια.

Κι' ἐνῶ ἡ Ἑλληνίδα ἀρχίζει νὰ θγάξῃ ἀπὸ τὶς θῆκες τους τὰ πιστόλια, ὁ Ταρζάν προστάζει τοὺς μαύρους:

— Ἐοεῖς, πετάχτε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς τὰ μαχαίρια καὶ τὶς κατζάρες σας!... Προσέχτε ὅμως: "Ὅποιος ἀπὸ σὰς οκεφτῆ νὰ κἀνῃ καμμιά ἄλλη κίνησι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ πού εἶπα, θὰ πεθάνῃ πρὶν προλάβῃ νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ!..."

"Ἐτσι καὶ γίνεται: Οἱ τρομοκρατημένοι ἀραπάδες πετᾶνε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς τὰ ὄπλα τους. Καὶ ξανασηκώνουν τὰ χέρια ψηλά.

Ἡ Ζάμπα μὲ τρία πιστόλια!

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ τῆς Ζούγκλας φωνάζει πάλι στὴ Ζάμπα πού στὸ μεταξύ ἔχει ἀφοπλίσει τοὺς λευκοὺς κρατώντας στὰ χέρια τῆς τὰ τρία πιστόλια τους:

— Ἐλα ἔξω τώρα...

Ἡ Ἑλληνίδα, προχωρώντας ἀργὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιᾶς. Στέκεται πλάι του. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν, μὲ τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ του πάντα προτεταμένη, ἀρχίζει τὴν ἀνάκρισι στοὺς τρεῖς λευκοὺς:

— Ἀπὸ ποιά ξένη χώρα ἦρθατε;

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἀποκρίνεται ὁ Τόμ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς.

— Μονάχα εἰσεῖς οἱ τρεῖς εἰσαστε;

— Ναί...

— Καὶ τί ἦρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

— Ν' ἀγοράσουμε ἔλεφαντόδοντα καὶ προδιὲς θεριῶν.

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγριεῖει:

— Σὲ ὅτι σὲ ρωτᾶς θέλω νὰ μοῦ ἀποκρίνεσαι τὴν ἀλήθεια. Κατάλαβες; Ἄλλοιῶς θὰ σοῦ στείλω μιὰ σφαῖρα καὶ θὰ ρωτήσω τὸ δεύτερον ἀπὸ σὰς.

Κι' ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησι πιδὺ δυνατά:

— Τί ἦρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγριεῖει:

— ἦρθαμε ἀνα... ἀναζητώντας κρυμμένους θησαυροὺς.

— Καὶ πού θρίσκονται οἱ θησαυροὶ αὐτοί;

— Δέν... δέν ξέρουμε. Γι' αὐτὸ ἦρθαμε: γιὰ νὰ ρωτήσουμε νὰ μάθουμε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν γίνεται τώρα κόκκινο ἀπὸ θυμὸ:

— Πάλι δέν μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια, τοῦ φωνάζει ἄγρια.

Καὶ ξανατραβώντας τὴ σκανδάλη, στέλνει μιὰ σφαῖρα πού τοῦ τρυπάει πέρα γιὰ πέρα τὸ αὐτί.

Ἄμέσως προστάζει τὸν πλαινό του:

— Πέσ' μου τώρα ἐσύ: Πού θρίσκονται οἱ θησαυροὶ πού ἦρθατε ν' ἀρπάξετε;

Ἐκεῖνος, ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιὰ, γεμάτη φόβος, στὸν ἀρχηγό του, ἀποκρίνεται τρέμοντας:

— Ἀλήθεια δέν ξέρουμε πού θρίσκονται οἱ θησαυροὶ. Γι' αὐτὸ ἦρθαμ' ἐδῶ: Γιὰ νὰ ψάξουμε νὰ τοὺς βροῦμε!

— Κι' ἐσύ ψέματα μοῦ λὲς!, κάνει ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ τραβώντας γιὰ τρίτη φορὰ τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ, τρυπάει λοξὰ τὴ μύτη του.

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγριεῖει:

— Ἄν δέν μοῦ ἀπαντήσης κι' ἐσύ τὴν ἀλήθεια, θὰ ξοδέψω ἄλλες τρεῖς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ μου στὰ κεφάλια σας.

Κι' ἐπαναλαμβάνει γιὰ τρίτη φορὰ τὴν ἐρώτησι:

— Πού θρίσκονται λοιπὸν οἱ θησαυροὶ πού ἦρθατε ν' ἀρπάξετε;

— Θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα, Ταρζάν, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Μόνον ἄφησε νὰ κατεβάσω τουλάχιστον τὸ ἓνα, τὸ τραυματισμένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα σου χέρι μου...

Ἄντι γιὰ τὸν Ταρζάν τοῦ ἀποκρίνεται μὲ συμπόνια ἡ Ζάμπα:

— Κατέβασέ το...

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντας στὸν Ταρζάν, τοῦ λέει σὰ νὰ θέλῃ νὰ δικαιολογηθῆ γιὰ τὴν καλωσύνη τῆς:

— Ἐγὼ θὰ τὸν σκοπεύω μὲ τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία πιστόλια πού κρατᾶς. Ἄν κἀνῃ νὰ κουνηθῆ θά... Εἶσαι σύμφωνος, Ταρζάν;

Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐγκρίνει τὴν καλωσύνη τῆς «κρυφαγαπημένης» του κόπῆλλας:

— Ναί!, τῆς ἀποκρίνεται.

Και γυρίζοντας πάλι στον τρίτο λευκό πού, μη λαμβάνοντας υπ' όψιν του την άδεια της Ζάμπα εξεκολουθεί να κρατάει ψηλά και τα δύο του χέρια, του φωνάζει:

— Δεν άκουσε λοιπόν τι σου είπε ή κοπέλλα: κατέβασε και τά... δύο σου χέρια!

Κι' ενώ ή Ζάμπα δένει άμέσως με τó μαντήλι της την τραυματισμένη παλάμη του, εκείνος άρχίζει νά έξηγη στον Ταρζάν:

— Δεν είμαστε από την Άμερική, όπως σε πληροφορήσαν. Είμαστε Άγγλοι. Άπό τó Λονδίνο ξεκινήσαμε για νά φθάσουμε κάτω, στο μεγάλο λιμάνι της Άφρικής. Κι' άπ' εκεί —πριν λίγες μέρες— έδω στην περιοχή σου...

»Ο ένας από μäs, ó Τόμ Κούρμαν, άρχηγός της άποστολής, είναι άτομικός έπιστήμονας. Ο δεύτερος, ó Τζάκ Μάρτεν: γεωλόγος, κι' ó τρίτος εγώ, ó Τζών Λάντον πού έχω τó μεγαλύτερο άδμαντοπωλείο του Λονδίνου. Έγώ είμαι και ó χρηματοδότης της άποστολής.

Άνυπόμονος ó Ταρζάν, και με προτεταμένη πάντα την κάννη του πιστολιού του, ξαναρωτάει:

— Και πού λοιπόν βρίσκονται οί θησαυροί πού ήρθατε ν' άρπάξετε;

— Στο θυθó της μεγάλης λίμνης, όπως τή λέτε έδω στη Ζούγκλα. Ο Τζάκ Μάρτεν, ó γεωλόγος, διαβάζοντας περιγραφές παλιών έξερευνητών κι' έξεταζοντας ó ίδιος τώρα τή ύσταση του έδάφους, σπήμάτισε την πεποίθησι πώς κάτω από τó θυθó αυτής της λίμνης ύπάρχουν τεράστια κοιτάσματα άκατέργαστων διαμαντιών!

— Και θά σκάβατε κάτω από τó νερό για νά τά θγάλετε; , τόν ξαναρωτάει ó άρχοντας της Ζούγκλας.

Ο Τζών Λάντον, ó μεγαλέμπορος διαμαντιών, του άποκρίνεται:

— Όχι, θέβαια... Μά οί δυó άλλοι έπιστήμονες της άποστολής μας, κανόνισαν νά βγούν από τó θυθó τά διαμάντια μ' έναν άλλο, πολύ πιό άπλό, σύντομο και ξεκούραστο τρόπο.

— Δηλαδή;

— Έχουν θυθείσι στα νερά της μεγάλης λίμνης μιά μικρή άτομική θόμβα φτιαγμένη από τόν Τόμ Κούρμαν. Ύστερα τράβηξαν τά καλώδια πυροδοτήσεως της σε άρκετ ή άπόστασι από την όχθη. Έκει έχουν κρύψει κάπου και τή συσκευή πού με μιά κίνηση μονάχα του μοχλού της ή θόμβα θά έξραγη, τινάζοντας έξω τά πολύτιμα κοιτάσματα των άκατέργαστων διαμαντιών...

»Ύστερα, με τούς μαύρους εργάτες πού έχουμε, θά τά θηκιάσουμε σε τομαρένια σακκιά. Θά τά φορτώσουμε στις ράχες έλεφαντων. Και θά τά κατεβάσουμε στο Με-

γάλο λιμάνι της Άφρικής. Άπ' εκεί θά μεταφερθούν στ' άμπάρια του δικού μας καβιού και...

— Και ή έκρηξι πότε θά γίνη; ρωτάει, άνήσυχος, ó Ταρζάν;

— Όταν άποφασίση ó Τόμ Κούρμαν, ó άρχηγός μας. Δεν έχει τότε, όπως είπα, παρά νά κινήση τόν μοχλό της κρυμμένης συσκευής πυροδοτήσεως της άτομικής θόμβας.

— Και θά γίνη μεγάλη καταστροφή με την έκρηξι αυτή;

— Δεν είμαι ειδικός για νά ξερω, μά φαντάζομαι: ναι!

Την ίδια στιγμή ή Ζάμπα κάτι θυμάται. Ρωτάει αυτή τώρα τόν λευκό έμπορο των διαμαντιών:

— Γιατί από τά νερά της λίμνης θγαίνουν τώρα, έξω στη στεριά, τά ψάρια και τά θηρία της; Άφου δεν έχει γίνει άκόμα ή έκρηξι πού έτοιμάσατε;

Και σ' αυτή την έρώτησι ó Τζών Λάντον άπαντάει πρόθυμα και με ειλικρίνεια:

— Ο Τζάκ Μάρτεν, ó γεωλόγος, έχει ρίξει σ' αυτήν μιά χημική σύνθεσί του. Οί άναθυμιάσεις της ένοχλούν πολύ και τελικά δηλητηριάζουν και σκοτώνουν κάθε ζωντανόν όργανισμό —μικρόν ή μεγάλο— πού βρίσκεται μέσα στα νερά!...

— Ο λόγος;

— Πρέπει νά καθαρίση καλά πρώτα ó θυθός της λίμνης από τ' άμέτρητα ψάρια και θηρία πού ζούν εκεί. Γιατί, μετά την έκρηξι, τά διαμάντια θά άνακατωθούν με τις πολτοποιημένες σάρκες τους. Και ύστερα θά είναι πολύ δύσκολο και κοπιαστικό τó ξεκαθάρισμά τους...

Με την τελευταία έρώτησι της Ζάμπα ή άνάκρισις έχει τελειώσει πιά. Ο Ταρζάν κυττάζει με περιφρόνησι και άπδια τούς τρεις λευκούς:

— Και θά κάνατε λοιπόν την τρομερή αυτή έκρηξι, χωρίς νά σκεφθήτε καθόλου τούς τόσους και τόσους άθώους ίθαγενείς

Ο Κακαράκ και ή Τσίγλ άνακαλύπτουν μέσα σ' ένα θάμνο μιά παράξενη ήλεκτρική συσκευή. Τήν έξεταζούν περιεργοί.

πού θα σκοτώνετε; ! Αυτό είναι ένα μεγάλο έγκλημα! Πού γίνεται ακόμα μεγαλύτερο όταν σκεφτή κανείς πώς είσατε πολιτισμένοι και μορφωμένοι άνθρωποι! Γι' αυτό και σ'ας άξιζει μια τιμωρία πιο σκληρή κι' από το θάνατο!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας φωνάζει τώρα στους γεροδεμένους μαύρους που βρίσκονται στη σπηλιά:

— Όρκιστήτε μου όλοι στον παντοδύναμο θεό Μπέν Όρβαν πώς από δω και πέρα θα κάνετε τυφλά, ό,τι θα σ'ας προστάζω. Άλλοιώς, έγω και η συντρόφισσά μου, θα σ'ας χαρίσουμε άμέσως το θάνατο με τα πιστόλια που κρατάμε.

Και οι τρομοκρατημένοι άραπάδες επαναλαμβάνουν «έν χορῶ» τόν όρκο που τους ύποβάλλει σιγά ο Ταρζάν:

— «Όρκιζόμαστε στον μεγάλο και παντοδύναμο θεό μας Μπέν Όρβαν πώς άπ' αυτή τη στιγμή θα έκτελοῦμε τυφλά, ό,τι ο άρχοντας της Ζούγκλας θα μ'ας προστάζει!»

Ο Ταρζάν ξέρει τώρα πώς κρατάει δεμένους τους μαύρους αυτούς. Κανέννας τους όχι μόνο δεν θα τολμήσει, μά ούτε καν θα διανοηθῆ ποτέ να πατήση τόν όρκο που έδωσε στον άγριο κι' έκδικητικό θεό τους.

Και ο άρχοντας της Ζούγκλας τους δίνει την πρώτη διαταγή:

— Έβγατε άμέσως από τη σπηλιά. Πηγαίνετε να ψάξετε έξω στο πέτρινο βουνό. Και κουβαλήστε γρήγορα έδω τις πιο μεγάλες και βαρειές πέτρες που θα βρῆτε...

Οι μαύροι βγαίνουν άοπλοι από τη σπηλιά. Προχωρούν στο σκοτεινό άνοιγμα των δυό θράκων. Βγαίνουν έξω...

Σε λίγο άρχίζουν να ξαναγυρίζουν, δυό — δυό, κουβαλώντας μεγάλες και βαρειές πέτρες.

Ο Ταρζάν, μόλις συγκεντρώνονται αρκετές τέτοιες πέτρες, δίνει δεύτερη διαταγή:

— Χτίστε άμέσως μ' αυτά τα μικρά θράκια ένα χοντρό ντουβάρι μπροστά έδω στο άνοιγμα της σπηλιάς. Θέλω να θάψω ζωντανούς, μέσα σ' αυτήν, τους τρεις λευκούς κακούργους.

Ο Τόμ Κούρμαν, ο Τζάκ Μάρτεν κι' ο Τζών Λάντον άρχίζουν τώρα να κλαίνε, να χτυπιούνται και να ξεφωνίζουν με άπόγνωσι μέσ' από τη σπηλιά που τους κρατούν αιχμαλώτους οι κάννες των δυό πιστολιών: του Ταρζάν και της Ζάμπα.

Όμως οι άραπάδες κάνουν τη δουλειά τους άσυγκίνητοι. Κι' αυτοί οι ίδιοι θα μπορούσαν νάχιζαν τους έαυτούς τους ζωντανούς σε μία σπηλιά άν είχαν όρκισθῆ να τό κάνουν στο θεό Μπέν Όρβαν!

Έτσι, τοποθετώντας τη μία μεγάλη και

βαρειά πέτρα πάνω στην άλλη, κλείνουν μ' αυτές έντελῶς τό άνοιγμα της ευρύχωρης πέτρινης σπηλιάς.

Οι τρεις λευκοί σπρώχνουν από μέσα μαζί, και με όλη τη δύναμή τους, για να γκρεμίσουν την «ξερολιθιά» που θα κάνη τη σπηλιά τάφο τους. Όμως τίποτα δεν καταφέρνουν. Οι πέτρες όχι μονάχα είναι μεγάλες και βαρειές, μά έχουν και θηλεικώσει καλά μεταξύ τους!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας που αυτή τη φορά δείχνεται πιο σκληρός κι' από το Ζαντόβ, μουρμουρίζει ρίχνοντας μία τελευταία ματιά στο χτισμένο, χωρίς λάσπη άνοιγμα της σπηλιάς:

— Εύτυχώς: Άνάμεσα στις πέτρες έχουν μείνει άνοιγματα που θα περνάν ο άέρας. Έτσι δεν θα πάθουν άσφυξία για να τελειώσουν τα θάσανά τους γρήγορα. Θα ζήσουν ώσπου να πεθάνουν από την πείνα, ή ώσπου να φάνε ο ένας τόν άλλον! Μονάχα μία τόσο σκληρή τιμωρία θα ήταν δίκαια για τέτοιους κακούργους.

Όστερα, γυρίζοντας στη Ζάμπα που στο μεταξύ τα όμορφα μάτια της έχουν βουρλώσει, προσθέτει:

— Η μεγάλη και καλή τύχη της Ζούγκλας των ίθαγενών και όλων μας είναι ότι προλάβαμε τό κακό: Έξουδετερώσαμε τους κακούργους αυτούς πριν πραγματοποιήσουν στο θυθό της λίμνης την τρομακτική άτομική τους έκρηξη! Άλλοιώς...

Τέλος άποτείνεται στους μαύρους που στέκουν παράμερα περιμένοντας διαταγές του:

— Έσείς γυρίστε άμέσως στο Μεγάλο Λιμάνι άπ' όπου σ'ας στρατολόγησαν αυτοί οι κακούργοι. Και, τό καλό που σ'ας θέλω, μην άνακατευτήτε άλλη φορά σε τέτοιες τυχοδιωκτικές δουλειές. Δεν ξέρω τι θα πάθετε από άλλους, όμως από μένα άλλη φορά δεν θα γλυτώσετε ζωντανοί!... Δρόμο λοιπόν τώρα...

Χαρούμενοι οι άραπάδες φεύγουν κάνοντας στον άρχοντα της Ζούγκλας τεμενάδες και άλλες δουλοπρέπειες, σάν αυτές που κάνουν στους λευκούς άφεντάδες τους.

Τέλος κι' ο Ταρζάν με τη δακρυσμένη Ζάμπα προχωρώντας στο στενό άνοιγμα των δυό θράκων βγαίνουν έξω...

Ο ούρανός, προς τό μέρος της ανατολής, έχει άρχίσει να ροδίζει. Σε λίγο θ' άρχιση να ζημερώνη.

Οι δυό σύντροφοι άρχίζουν να κατεβαίνουν τ' άπόκρημα τρομακτικά θράκια του πέτρινου βουνού.

Όμως ξαφνικά ο άρχοντας της Ζούγκλας κάτι θυμάται. Ψάχνοντας πάλι κάτω ξαναβρίσκει τό λεπτό μεταξωτό νήμα που είχε ξετυλήξει η Ζάμπα για να τό άκολου-

θήση εκείνος και ν' ανακαλύψη έτσι το κρησφύγετο των λευκών κακούργων.

— Άς το μαζέψουμε, καθώς κατεβαίνουμε, λέει χαμογελώντας. Έγώ πάντα το σέρνω μαζί μου. Κάποτε άλλοτε θα μ'ας χρειαστή...

Έχει ξημερώσει πιά καλά όταν οι δυο θριαμβευτές σύντροφοι βρίσκονται πιά κάτω από το πέτρινο βουνό. Και προχωρούν άργα γιά τή σπηλιά του άρχοντα τής Ζούγκλας.

Μά νά: Ξαφνικά βαρύ ποδοβολητό ανθρώπου που τρέχει ακούγεται νά πλησιάζη.

Ο Ταρζάν και ή Ζάμπα σταματούν κι' άφουγκράζονται περίεργοι. Όσπου σέ λίγο παρουσιάζεται μπροστά τους λαχανιασμένος ό Ζαντόβ. Έρχεται, ψάχνοντας νά τους βρή από τή σπηλιά του παντοδύναμου μάγου Χαρούχ.

Ο σκληρός Έλληνας φαίνεται άπογοητευμένος:

— Δυστυχώς τίποτα κι' αυτή τή φορά δέν μόρεσα νά μάθω άπ' αυτόν τόν καταραμένο Μάγο!, τούς λέει με γρήγορες ανάσες.

— Δέν πειράζει, του άποκρίνεται χαμογελώντας ή Ζάμπα. Αυτά που δέν έμαθες έσύ, τά μάθαμ' έμεις!...

— Άπό ποιόν; ρωτάει παραξενεμένος γιά τó κατόρθωμά τους.

— Άπό τούς ίδιους...

— Άπό τούς τρείς Λευκούς κακούργους;

— Ναι...

— Άπό τούς άγνωστους και μυστηριώδεις άνθρώπους που θάκαναν στή Ζούγκλα μιά μεγάλη συμφορά;

— Ναι, σού λέω.

Ο Ταρζάν λυπάται νά τόν βλέπη νά ζή σ' αυτή τήν άγνοια.

— Άς καθήσομ' έδω, σ' αυτό τόν πεσμένο κορμό, τούς προτείνει. Και κτυπώντας φιλικά τόν Ζαντόβ στον ώμο, του λέει:

— Θα σού τά πούμε όλα, με κάθε λεπτομέρεια και με τή σειρά που γίνανε...

Κι' άρχίζουν, πότε ό ένας και πότε ό άλλος, νά του διηγούνται όλα όσα διαδραματίστηκαν άπό τή στιγμή που χώρισαν όταν ό Έλληνας τούς έγκατέλειψε γιά νά ξαναγυρίση μονάχος στή σπηλιά του παντοδύναμου Μάγου τής Ζούγκλας.

Τέλος, κι' όταν δέν έχουν πιά τί άλλο νά του πουν, ή Ζάμπα παρασύρει με τρόπο τόν Ζαντόβ άπόμερα:

— Πέσο' μου, τόν ρωτάει ψιθυριστά: Μήπως φέρθηκαν άσχημα στον γέροντα και άνήμπορο Μάγο γιά νά τόν ανάγκαση νά μιλήση;

— Μπάααα!, τής κάνει άρνητικά εκείνος. Μόνο σέ μιά στιγμή που τόν φοβέριζα

σφίγγοντάς του τó λαιμό: πώς θα τόν πνίξω τάχα, τήν έπαθα τή λαχτάρα!

— Διπλάδη;, ρωτάει ή νέα άνήσυχη.

— Νά: Μοῦμεινε στα χέρια, θεός σκωρέστονε!

— Κακούργε!, του κάνει ή Ζάμπα με περιφρόνησι. Φαντάζομαι πόσο δυνατά θα τούσφιγγες τó λαιμό!

— Μπάααα!, κάνει πάλι άρνητικά εκείνος.

— Τότε; τόν ρωτάει.

Χαμογελώντας ό Ζαντόβ τήν κοιτάζει με κωμική γκριμάτσα άπορίας:

— Αυτό δέν μπορώ νά καταλάβω κι' έγώ: άπό που νά βγήκε ή ψυχή του!...

Μιά τρομακτική έκρηξις!

ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ, ξεσπώντας σέ πλατειά καλόκαρδα γέλια τήν καθουαχάζει:

— Μή στεναχωριέσαι, μικρούλα μου: Ο γέρο Μάγος σου ζή και βασιλεύει και τόν κόσμο... κοροϊδεύει! Άστεία είπα ό,τι σού είπα!...

Όμως νά: Τήν ι-

δια στιγμή τά μάτια του παίρνουν άνήσυχη έκφρασι. Ρωτάει άπότομα τόν άρχοντα τής Ζούγκλας: Είπες πώς οι λευκοί κακούργοι είχαν τοποθετήσει σέ κάποια άπόσταση άπό τή λίμνη μιά συσκευή πυροδοτήσεως μ' ένα μοχλό;

— Ναι, βέβαια... Έτσι μ'ας είπαν: Μόλις θα τραβούσαν αυτό τó μοχλό, ή άτομική βόμβα που είχαν βουλιάζει στή λίμνη θα έπαιρνε φωτιά. Μιά τρομακτική έκρηξι θα έπακολουθούσε!...

— Και ό Κακαράκ με τήν Τσίχλ που βρίσκονται τώρα; Ξαναρωτάει ό Ζαντόβ, άκόμα πιό άνήσυχος.

Του άποκρίνεται όμως ή Ζάμπα:

— Δέν θέλψαν νά μ'ας ακολουθήσουν όταν ξεκινήσαμε νά πάμε πίσω άπό τó πέτρινο βουνό. Αυτοί τράπηξαν πρós τή μεγάλη λίμνη.

— Γιατί;

— Γιά νά... σπάσουνε πλάκα, όπως είπε ό Κακαράκ!

— Πάμε λοιπόν και έμεις εκεί!, κάνει σάν τρελλός ό Έλληνας. Πάμε νά προλάβουμε! Έχω μιά προαίσθησι πώς ό Σουβλερομύτης σίγουρα θ' ανακαλύψη τή συσκευή και θα σκαλίση τó μοχλό της! όποτε...

Έτσι, και οι τρείς μαζί τó βάζουν άμέσως στα πόδια. Τρέχουν νά προλάβουν τόν Κακαράκ πριν κάνει καμιά τραγική άνοψία!

Μά νά: "Όταν έχουν πλησιάσει σέ χίλια, πάνω — κάτω, μέτρα απόστασι από τή λίμνη, μιá αφάνταστα τρομακτική έκρηξις συνταράζει γή και ούρανό! 'Η πίεσι τών άερίων της ανατρέπει τούς δυò συντρόφους. Τούς σωριάζει κάτω άνάσκελα. 'Ο κρότος της μόνο πού δέν σπάζει τά τύμπανα τών αυτιών τους!

Τò έδαφος σπαρταράει σάν από φοβερό σεισμό! Μεγάλες ρωγμές άνοίγονται στή γή πού γρήγορα ζανακλείουν γιά ν' άντοιχτοϋν άλλες.

Πέτρες, νερά, χώματα, λάσπες έκτινάζονται πρòς τόν ούρανό ύστερα από μιá μεγάλη και έκτυφλωτική λάμψι!

Ταυτόχρονα και ένας πυκνòς άσπρος καπνòς έχει άνυψωθῆ από τò σημείο πού βρισκόταν ἡ λίμνη, σχηματίζοντας γρήγορα ένα τεράστιο μανιτάρι!

Εϋτυχòς πού σχεδòν άμέσως ένας δυνατòς άέρας σάν σίφουνας ξεσπώνεται (*). Και αϋτòς παρασύρει γρήγορα τῆ θανατηφόρο ραδιενέργεια πρòς τὴν κατεύθυσι τῆς θάλασσας...

'Ο Ταρζάν, ἡ Ζάμπα κι' ὁ Ζαντòβ νοιώθουν τώρα αφάνταστα ζαλιόμενοι και άνήμποροι. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνουν νά σηκωθοϋν. Νά σταθοϋν στά πόδια τους πού κι' αϋτὰ εἶναι άδύναμα νά κρατήσουν τò βάρος τοϋ κορμιοϋ τους!...

Και οἱ τρεῖς σύντροφοι — παρὰ τὰ κακά χάλια πού βρισκονται — ξεκινάνε άργά. Προχωροϋν πάλι πρòς τὴν κατεύθυσι τῆς λίμνης. Μά ἡ λίμνη δέν φαίνεται πουθενά. Τά νερά της έχουν έξατμισθῆ από τὴν τρομακτική θερμοκρασία εκατομμυρίων βαθμῶν κελσίου πού αναπτύχθηκε τῆ στιγμῆ τῆς ατομικῆς έκρήξεως!

Τέλος οἱ ἥρωές μας φθάνουν, ἡ μάλλον πλησιάζουν κοντὰ στò σημείο πού βρισκόταν πρὶν λίγο ἡ μεγάλη λίμνη τῆς Ζούγκλας.

(*) Τò ρεϋμα αϋτò τοϋ άέρα παρουσιάζεται πάντα ύστερ' από κάθε ατομική έκρηξι. Και όφείλεται στή διαφορά τῆς ατμοσφαιρικῆς πιέσεως τῆς περιοχῆς τῆς έκρήξεως με τῆς γύρω περιοχῆς...

Τò τραγικό θέαμα πού παρουσιάζεται στὰ μάτια τους εκεί, εἶναι άδύνατο νά περιγραφῆ! Κροκόδειλοι νεροφιδες, ψάρια και θειριά άκόμα τῆ στεριάς πού έτυχε νά περνοϋν από τò σημείο αϋτò, βρισκονται διαμελισμένα έδω και εκεί. 'Όλα τὰ γύρω δέντρα έχουν ξερριζωθῆ και σωριασθῆ κάτω με τὰ φυλλώματά τους καψαλισμένα!

Τέλος, και κάτι άλλο τούς κάνει νά νοιώσουν άκόμα μεγαλύτερη φρίκη:

Εἶναι τò πτῶμα ενός τεράστιου φολιδωτοϋ τέρατος με μεγάλα και κοντρά δρεπανοειδῆ κέρατα πού ξεφυτρώνουν από τὰ ραγόνια του. Με φοβερά μάτια κι' άπέραντες μασέλες με δόντια πού θά μπορούσαν νά τσακίσουν και καθλιόδοντες έλέφαντα.

'Ο Ταρζάν άναγνωρίζει τò άπαῖσιο αϋτò θειριό:

— Εἶναι τò τέρας τῆς Μεγάλης λίμνης. Λέει στοϋς συντρόφους του. 'Από τότε πού ἤμουν μικρò παιδί, έδω στή Ζούγκλα εἶχα άκούσει γέρους ίθαγενεῖς νά μιλάνε γιά αϋτò. Λέγαν πὼς μιá φορὰ μονάχα κάθε έκατò χρόνια έβγαζε τò κεφάλι του από τὰ γαλαζοπράσινα θολά νερά τῆς λίμνης, γιά νά πάρη μερικῆς άνάσες. Και άμέσως μετὰ βούλιαζε και έξαφανιζόταν. πάλι στò θυθò της!

Ποιòς ξέρει πόσες χιλιάδες χρόνια ζοϋσε εκεί. Και πόσες άλλες χιλιάδες χρόνια θά έξακολουθοϋσε νά ζῆ μέσα σ' αϋτῆ τῆ βαθεία λίμνη. Μά ἤρθε ἡ ατομική έκρηξι νά δώση ένα τραγικό τέλος στὴν άτέλειωτη αϋτῆ ζωῆ του!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι άρχίζουν νά τριγυρίζουν τώρα τὴν άξιοθρήνητη περιοχῆ, ψάχνοντας γιά νά βροϋν και τὰ παραμορφωμένα πτῶματα τών άμοιρων παιδιών: Τοϋ Κακαράκ και τῆς Τσιχλ.

'Όμως άλλοίμοιο: οϋτ' ένα κομμάτι άπ' αϋτὰ δέν μποροϋν νά άνακαλύψουν πουθενά:

'Ο Ταρζάν μουρμουρίζει πένθημα:

— 'Ισως τὰ καμένα παιδιά νά βρισκονταν πολϋ κοντὰ στὴν ατομική έκρηξι. Και φυσικά τὰ κορμιά τους θά γίνηκαν στάχτη!

'Ο Ζαντòβ τόν άνηκροϋει:

— Λάθος κάνεις, Ταρζάν: Τά δυò παιδιά, ἡ τουλάχιστον τò ένα, δέν ἦταν δυνατόν νά βρισκεται κοντὰ στò σημείο τῆς έκρήξεως!

— Γιατί; προλαβαίνει και ρωτáει ἡ Ζάμπα.

— Γιατί τò κιθώτιο τῆς πυροδοτήσεως με τò μοχλò — ὅπως σás εἶπαν οἱ λευκοί, κι' ὅπως άλλως τε εἶναι φυσικό — ἦταν τοποθετημένο σέ άρκετῆ απόστασι από τὴν δόχη τῆς λίμνης. 'Ο λευκòς ατομικός έπιστήμονας πού θά τò χειριζόταν τὴν κατάλληλη στιγμῆ δέν φαντάζομαι νά ἦταν τό-

Διαβάσετε

- Τò εβδομαδιαίο περιοδικò αϋτοτελῶν περιπετειῶν

Μικρòς ΗΡΩΣ

- 'Απόδειξις τῆς έξαιρετικῆς ποιότητòς του εἶναι ὅτι έκδίδεται συνεχῶς

ἐπὶ 11 περίπου χρόνια

σο άνόπος πού νά θέλν νά γίνη όλόκληρος στάχτη.

— Τί θέλει νά πής; Ξαναρωτάει ή όμορφη Έλληνίδα.

Φωνές από τόν "Άδη!

Ο ΖΑΝΤΟΒ τής έξηγει:

— Θέλω νά πώ πώς ύστερα άπ' αύτους τούς λογικούς συλλογισμούς, πρέπει τά δυό παιδιά ή έστω τό ένα πού σκάλισε τό μοχλό τής συσκευής και προκάλεσε άθελά του τήν έκρηξη, νά τó βρίσκαμε κάπου έδω.

"Όχι βέβαια ζωντανό,

μά όχι και τó πτώμα του νάχη γίνη στάχτη...

Μά νά: Τήν ίδια στιγμή και οί τρεις σύντροφοι θαρρούν πώς άκούνε κάτι σαν παράξενα ύπόκωφα ξεφωνητά.

Σταματάνε ν' αναπνέουν κι' άφουγγράζονται.

Ξανακούνε βέβαια τώρα πιό καθαρά τά ξεφωνητά, πού φαίνονται σαν νάρχωνται από τόν «Κάτω Κόσμο», μά και πάλι τά «λόγια» δέν μπορούν νά τά ξεκαθαρίσουν.

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα πέφτουν άμέσως κάτω μπρούμυτα. Κολλάνε τά αυτιά τους στή γή. Άφουγγράζονται πάλι...

Τούτη τή φορά όμως τά πράγματα αλλάζουν. Άναγνωρίζουν τόν άνθρωπο πού ξεφωνίζει και ξεχωρίζουν τά λόγια πού λέει:

Είναι ό Κακαράκ πού ούρλιάζει με άπόγνωσι κάτω από τό βάθος του έδάφους:

— Βοήθεια βρέεεεε! Πάρτε φυτάρια και ξεθάψτε μαααααααα! Διψάσαμε και θέλουμε νά πάμε πρην νερού μααααααα!

Και ό Ζαντόβ τώρα έχει πέσει μπρούμυτα στό χώμα κι' άφουγγράζεται όπως και οί άλλοι δυό συντρόφοι του.

— Τά παιδιά βρίσκονται θαμένα κάπου έδω από κάτω μας! λέει με άπόγνωσι ή Ζάμπα. Τί θά κάνουμε τώρα; ! Τί θά κάνουμε; !

Και ευαίσθητη καθώς είναι μπροστά στήν ανθρώπινη δυστυχία, ξεσπάει σέ άκράτητους λυγμούς.

Ό Ταρζάν και ό Ζαντόβ βρίσκουν μιά λογική έξήγησι:

— Φαίνεται πώς ό Κακαράκ και ή Τσίχλ θά είχαν πέσει σέ καμιά ρωγμή του έδάφους άπ' αυτές πού άνοιξε ό σεισμός τής ατομικής έκρήξεως. "Όμως ή ρωγμή θά κλεισε πρην προλάβουν νά θγοϋν έξω. "Ετσι παγιδεύτηκαν μέσα στό έδαφος.

— Μά πώς δέν έσκασαν; Πώς αναπνέουν και ζοϋν άκόμα;

Οί δυό άνδρες τής έξηγοϋν:

— Τό χώμα έχει πολλούς πόρους. Ό άτμοσφαιρικός άερας εισδύει πολύ βαθειά μέσα σ' αύτό. Τό θαύμα όμως είναι άλλο: Πώς όταν έκλεισε ή ρωγμή, τά δυό τοιχώματά της δέν ήρθαν σέ έπαφή τó ένα με τάλλο; όποτε θά έλυωναν τά κορμιά τών δυό παιδιών. Μά ίσως τά τοιχώματα στό σημείο αύτό νά ήταν μαλακά. Και με τόν σεισμό νά γκρεμίστηκαν, άφήνοντας ανάμεσα στά δυό τοιχώματα ένα μικρό κούφωμα.

— Βοήθεια, βρέεεεεε!, Ξανακούγεται τó ύπόγειο ξεφωνητό του Σουβλερομούτη.

Και έπακολουθούν τά ξεφωνητά τής Χοντρής.

— Καλέ σώστε με, καλέ! Λυπηθήτε τά νειάτα, τήν όμορφιά και τήν τσακπινιά μουουουου!...

Ό Ταρζάν κι' ό Ζαντόβ κόβουν άμέσως από ένα κατάλληλο χοντρό κλαδί. Τά τοποθετοϋν κάθετα στή γή και κτυπώντας τα με μεγάλες βαρειές πέτρες, τά καρφώνουν στό έδαφος.

Βιάζονται ν' άνοιξουν τρύπες στό χώμα για νά τροφοδοτήσουν με περισσότερο άερα τά δυό θαμένα ζωντανά παιδιά!..

"Όσπου νά: Σ' ένα από τά καρφώματα του Ζαντόβ και καθώς τραβάει τó κλαδί έξω άφήνοντας άνοιχτή τήν τρύπα, τά πράγματα αλλάζουν ξαφνικά:

Η φωνές του Κακαράκ και τής Τσίχλ άκούγονται τώρα από κοντά και καθαρά! Τό κλαδί, είναι φανερό, πώς πέτυχε τούτη τή φορά τó σκοπό του. "Άνοιξε τήν τρύπα του άκριθώς στή θαλάμη πού βρίσκονται παγιδευμένα τά παιδιά!

— Έπί τέλους! άκούγεται ικανοποιημένος ό Κακαράκ. Ρίχτε μας τώρα κανα - ξεροκόμματο καθότι τάντερά μας παίζουσε φλογέρα.

"Ετσι οί τρεις σύντροφοι όχι μονάχα κατάφεραν νά δώσουν άερα στά παιδιά, μά και νά μάθουν τήν άκριθή θέσι του έδά-

Ό Ταρζάν και ή Ζάμπα, πεσμένοι κάτω μπρούμυτα, άφουγγράζονται τή γή....

φους που βρίσκονται θαμμένα.

Ήμέσως, με ξύλα και πέτρες μυτερές αρχίζουν, όλοι μαζί, να σκάβουν, να σκάβουν, να σκάβουν...

Στό μεταξύ από την ανοικτή τρύπα ο Σουβλερομύτης τους εξηγεί το πάθημά τους:

— Μέσα σ' ένα θάμνο που είχαμε κρυφτή για να σπάσουμε πλάκα, αδελφέ μου, βρήκαμε ένα μικρό τετράγωνο σιδερένιο κουτί με παράξενο χερούλι.

» Πασπατέψαμε, το λοιπόν, το χερούλι, πλην όμως ούτε είδαμε, ούτε ακούσαμε τίποτα. Έτσι βγήκαμε από το θάμνο για να κάνουμε καμμία βολτίτσα, όποτε συνέβη το παταράκ. Τι τι είδανε τα μάτια μας δεν λέγεται. Ο ούρανός ηρθε κάτω και η γη γίνηκε ούρανός και μέ... σύγνεφα μάλιστα!

» Τότες γλέπουμε ένα τερατώδες Τέρας— όπως λέει κ' η Χοντρή — να ξεπετιέται εκ του ύδωρ και... κλάφτα Χαράλαμπη! Εύτυχώς, όμως, η γης άνοιξε, μας κατάπια και ξανάκλεισε για να μην καούμε ζωντανόι. «Ας είναι καλά η... φουκαριάρα!».

Στό μεταξύ ο Ταρζάν, ο Ζαντόβ και η Ζάμπα καταφέρνουν, σκάβοντας με τα πρωτόγονα μέσα τους, να φθάσουν μέχρι το σπ-

μείο που βρίσκοντα τα δυο παιδιά. Κ' εκείνα ξεπετιούνται έξω χαρούμενα:

— «Ασαααααχχ!», κάνει η Τσίχλ. Σώθηκα ως εκ... θαύμα! Ο Θεός λυπήθηκε τόσοσ και τόσοσ άνδρους, που είναι τρελλά έρωτευμένοι μαζί μου! Και μπαρδόν για τήν... ωραιότης μου!

Μά μόλις τα δυο παιδιά βγαίνουν στην επιφάνεια της γης οί τρεις σύντροφοι, που τὰ ξέθαψαν ξεκαρδίζονται στα γέλια. Το ίδιο κάνει κι' ο Κακαράκ κυττάζοντας τήν Τσίχλ, που η φωτιά της εκρήξεως έχει κάψει τα μαλλιά της. Το κεφάλι της είναι έντελως φαλακρό. Και, φυσικά, η εικόνα που παρουσιάζει είναι πολύ κωμική!

Η Τσίχλ άδιαφορεί για τούς μεγάλους, που γελάνε. Θυμώνει, όμως, με τὰ γέλια του Κακαράκ:

— Καλέ, μήπως εσύ είσαι καλύτερος; του φωνάζει κοροϊδευτικά.

Εκείνος παύει άμέσως να γελάει. Φέρνει γρήγορα τήν παλάμη στο κεφάλι του. Και ξεσπάει σε άπεγνωσμένα ξεφωνητά:

— Άμάν κακό που τόπαθα, ο φουκαράσας! Τσουρουφλιστήκανε και οί τρεις τριχοῦλες της φαλάκρας μουσου!...

Και προσθέτει κακαράκικα:

— Α-νί-ω-αι τους η μη μνή!

Τ Ε Λ Ο Σ

Αποκλειστικότης:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Με τὸ σημερινὸ τεῦχος κλείνει ὁ τρίτος τόμος τῆς

και τελειώνει η σειρά των γνησίων περιπετειών του Ταρζάν!

Άπο τώρα, εκτός από τον «Μικρό Ήρωα», θα αγοράζετε τὰ τεύχη του «Κάου - Μπού Φάντασμα», που κυκλοφορούν κάθε Τετάρτη και κάθε Σάββατο με 1,50 δρχ. μόνο τὸ τεῦχος!

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΤΟΥ ΑΛΑΜΟ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

κορμό του δέντρου, όπου μια στιγμή πριν άκουμπόυσε τη ράχι του.

— Λυπούμαι πολύ, κύριοι, λέει, αλλά είμαι αναγκασμένος να χτυπήσω στο ψαχνό αυτή τη φορά! Δεν είστε καθόλου λογικοί!

Και τὸ πιστόλι του κλωτσάει μέσα στην παλάμη του. Στὴν ἐκπυροσκόπηση, ἀπαντάει ἕνα οὐρ λισχτό πένου καὶ λύσσας καὶ ὁ μασκοφόρος Ἐλ Τίγκρε παρατάει γιὰ δεύτερη φορά τὸ ὄπλο του καὶ πιάνει μὲ τὸ ἀριστερὸ του χερὶ τὸν δεξιὸ του ὤμο, ὅπου ἔχει καρφωθῆ ἡ σφαίρα.

— Πρὶν πυροβολῆσω πάλι, καὶ μάλιστα ἀνάμεσα στὰ μάτια, συνιστῶ καὶ στοὺς δύο σας, σενιόρ, νὰ παραδοθῆτε σὰν καλὰ παιδιὰ! Τὶ γνῶμη ἔχετε;

ΜΙΑ ΩΡΑ ἀργότερα, ὁ ὑπὲρτης τοῦ Δὼν Ἐστεμπάν, τοῦ Διοικητοῦ τῆς πόλεως τοῦ Σαντιάγκο, μπαίνει στὸ γραφεῖο του καὶ ἀναγγέλλει:

— Ἐνας ἀπεισταλμένος τῆς Κυβερνήσεως θέλει νὰ σὰς δῇ, κ. Διοικητά.

— Ἀπεισταλμένος τῆς Κυβερνήσεως; κάνει ὁ Δὼν Ἐστεμπάν σασιτισμένος. Πότε ἦρθε καὶ δὲν τὸν πῆρα εἰδησι! Πές του νὰ μὲ περιμένῃ στὸ σαλόνι ὅσο ν' ἀλλάξω καί....

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, κ. Διοικητά, λέει μὲ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα. Μπορεῖτε νὰ μὲ δεχθῆτε στὸ γραφεῖο σας. Ἄλλαξτε, τὸ θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἦρθα νὰ σὰς μιλήσω ἐπέφυγε!

Ὁ Διοικητὴς γυρίζει καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει θυμὸ! Τὶ θέλει αὐτὸ τὸ κατασκοπισμένο παιδί μέσα στὸ διοικητήσιο; Πῶς τόλμησε νὰ ποραστήσῃ τὸν ἀπεισταλμένο τῆς Κυβερνήσεως γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς αὐτὸν; Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ διατάξῃ νὰ τὸν πετάξουν, μὰ ὁ νεαρὸς λέει χαμογελώντας:

— Εἶμαι ὁ Ραϊντζερ Τιμ Ντόναχιου, κ. Διοικητά! Νὰ τὸ σῆμα μου καὶ τὰ χαρτιά μου. Μὲ στέλνουν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων μὲ τὴν ἀποστολὴ νὰ ἀπολλάξω τὴν περιοχὴ ἀπὸ τὸν Ἐλ Τίγκρε καὶ νὰ ἐξακριβώσω πῶς ἀκριβῶς ἔχει ἡ ὑπόθεσις τῆς προδοσίας τοῦ Περέρ.

Ὁ Δὼν Ἐστεμπάν γουρλώνει τὰ μάτια του.

— Ἐσύ, ἕνα παιδί, θὰ ἐξοντώσῃς τὸν Ἐλ Τίγκρε! λέει καγχάζοντας. Θὰ κόψω τ' αὐτιά μου ἂν τὸ καταφέρῃς αὐτό!

— Λυπάμαι πολύ, κ. Διοικητά, κάνει εὐθυμὰ ὁ Τιμ ἀλλά, ἂν συνηθίζετε νὰ κρατᾶτε τὸν λόγο σας, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μείνετε χωρὶς αὐτιά!

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; γρυλλίζει ὁ Δὼν Ἐστεμπάν ζαρωμένος τὰ φρύδια του.

— Ὁ Ἐλ Τίγκρε εἶναι στὰ χεῖρα σου κιόλας, καὶ μὲ ἀσκετὴ ἀπὸ τὴ λεία του καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο πού εἶμαι τὸ «κλειδί» τῆς ὑποθέσεως Περέρ. Θὰ τοὺς ἔχετε καὶ τοὺς δύο σὲ λίγο. Πρὴννομένως ὁ μὸς, πρέπει νὰ σὰς κατοποτίσω γιὰ ὅσα ἔγνων στὴν πόλι σας. ἀφοῦ ἐσεῖς δὲν μπορέσατε νὰ τὰ μάθετε. Γνωρίζετε τὴ δοῦσά τοῦ Ἐλ Τίγκρε. Δὲν γνωρίζετε ὅμως ὅτι εἶχε συνηγοῦς καὶ στὴν ἴδιαν τὴν πόλι, ἀκόμη καὶ στὴν ἴδια τὴ χωροφυλακὴ τῆς πόλεως. Ἔτσι μποροῦσε καὶ δοῦλεσε σχεδὸν ἀνεπρόκλητα. Ὑπῆρξε ὅμως ἕνα ἐμπόδιο. Ὁ διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς, ὁ ταγματάρχης Ρικάρντο Περέρ, πού τὸν κυνηγοῦσαν μὲ μανία. Γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ λοιπὸν ὁ Περέρ, ἔγινε ὀλιόκληρη σκευωρία καὶ σκηνοθετήθηκαν ὠρισμένα στοιχεῖα πού ἀπρεδείκνυν ὅτι δῆθεν ἦταν προδότης. Οὔτε ἐσεῖς οὔτε καὶ οἱ δικαστὲς σας ἠτόρρεσαν νὰ καταλάβουν τὴ σκηνοθεσία καὶ ὁ Περέρ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο!

Ὁ Δὼν Ἐστεμπάν σαλεύει τὸ κεφάλι του.

— Τώρα πού μου τὸ λές, θυμάμαι ὅτι, ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψή τοῦ Περέρ, οἱ ἐπιθέσεις τοῦ Ἐλ Τίγκρε πολλαπλασιάστηκαν. Ἡ ἔρσημος τοῦ Σαντιάγκο μετεβλήθη σὲ σωστὴ παγίδα θανάτου. Τὴν περασμένη μὲν ἐβδομάδα, ἡ συμμορία τοῦ ληστοῦ ἔκλεψε πενήντα χιλιάδες χρυσὰ δολλάρια ἀπὸ τὸν μεγαλέμπορο Στὴμ Κάουντον, πού γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Πραγματικὸς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, λέει ὁ Τιμ, δὲν εἶναι ὁ Ἐλ Τίγκρε, ἀλλὰ ἕνα ἄλλο πρὸσωπο, πού συνέλαβα ἀπόψε μαζί του, καθὼς ὁ ληστής παρέδιδε στὸν ἀρχηγό του δύο κιβώτια γεμάτα λεπτὰ! Ἄν θέλετε, πάρτε μερικοὺς ἐμπιστοὺς ἄντρες σας κι' ἐλάτε μαζί μου. Τοὺς ἔχω ἐδῶ κοντά....

Σὲ λίγο, ὁ Τιμ Ντόναχιου, ὁ Δὼν Ἐστεμπάν καὶ πέντε στρατιῶτες μπαίνουν στὸ σταῦλο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῆ τὰ παιδιὰ. Ἐκεῖ ἀντικρίζουν ἕνα ἀλλόκοτο θέαμα. Σ' ἕνα στύλο, πλάτη μὲ πλάτη, εἶναι δεμένοι δύο ἄντρες. Κοντὰ τοὺς, εἶναι δύο ἀνοιγμένα κιβώτια πού ξεχειλίζουν ἀπὸ νομισμάτα, κοσμήματα καὶ διάφορα τιμολογία. Πιὸ πῆσα, εἶναι καθισμένοι πάνω στὸ σπινθὸ τοῦ Τιμ—Τιν καὶ ἡ Λολίτα. Ἡ τελευταία κρατεῖ ἕνα περιστροφὸ στὸ χερὶ.

Ὁ Δὼν Ἐστεμπάν πλησιάζει στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δεμένους ἄντρες, πού τὸ πρόσωπό του εἶναι σκεποσμένο μὲ μιὰ μάσκα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἐλ Τίγκρε!, λέει ὁ Τιμ.

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ ἀποστὰ τὴν μάσκα. Μιὰ κοσυγὴ ἐκπλήξεως ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Διοικητοῦ.

— Μὰ.... αὐτὸς εἶναι ὁ... Στὴμ Κάουντον! Ὁ μεγαλέμπορος! Εἶναι δυνατόν! Εἶναι....

— Ἐνομευε κι' ἄλλες ἐκπλήξεις, τὸν διακόπτει ὁ Τιμ. Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός, κ. Διοικητά! Ρίξτε του μιὰ ματιὰ!

Ὁ Δὼν Ἐστεμπάν κάνει τὸ γύρο τοῦ σταύλου καὶ ἀντικρίζει τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου αἰχμαλώτου.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων!, βουγκρίζει. Ὁ... λοχαγὸς Ἀντόνιο Φερναντέζ! Ὁ νέος διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς!

ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡὶ τῆς ἄλλης μέρας μιὰ συγκινητικὴ σκηνὴ διαδραματίζεται μπροστὰ στὸ διοικητήριο τῆς Χωροφυλακῆς. Ἐνας ὑψηλὸσωμος καὶ ρωμωλὸς ταγματάρχης μὲ ἀγαθὸ πρόσωπο πλύνει τὸ νῆος τοῦ Τιμ Ντόναχιου, πού στέκεται δίπλα στὸ ἄλογό του. Πιὸ πῆσα, ὁ Τιμ—Τιν ἔχει ἀνεβῆ κιόλας στὸ δικὸ του ἄλογό καὶ παρακολουθεῖ μὲ περιέργεια τὴ σκηνή.

— Τιμ Ντόναχιου, λέει ὁ ταγματάρχης, δὲ θὰ φοχάσω ποτὲ ὅτι σοῦ κρωστῶ τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ἐλευθερία μου! Νὰ ξέσης ὅτι....

— Μὰ μπαιμπά, τὸν διακόπτει ἡ Λολίτα πού στέκεται δίπλα του μ' ἕνα διορφο χωματιστὸ φόρμα καὶ μὲ τὴν εὐτυχία στὰ μάτια, δὲ βλέπει ὅτι τὸ φῶς εἶναι σὲ ἀμνηστία μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια; Νὰ πῶς θὰ τὸν εὐχαριστήσω ἐγώ!

Καὶ, βάζοντας τὰ χεῖρα τῆς στοὺς ὤμους τοῦ Τιμ, τοῦ δίνει ἕνα δυνατὸ φιλὶ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ Ραϊντζερ γεμίζει πακικό. Μὴν ἔροντας σχεδὸν τί κάνει, πηδᾷ στὸ ἄλογό του καὶ τὸ ρίχνει στὸν κολπασμό. ἐνώπιόν του ἀντηχεῖ τὸ καλόκαρδο γέλιο τοῦ ταγματάρχη.

Ὁ Τιμ—Τιν, πού καλπάζει κι' αὐτὸς δίπλα στὸ φίλο του, λέει:

— Ὁ χλωμὸς ἀδελφός μου εἶναι δύο φορὲς ἀεὶ-ἀφῶς μου τώρα!

— Ἐ; κάνει ὁ Τιμ. Γιατί, Τιμ—Τιν;

— Γιατί ἔχει.... γίνεαι κόκκινος σὰν ἐρυθρό-δεσμός!

ΖΟΥΤΚΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TADZAN

